

**HRAJEME
S VÁMI**

Ferona

I. ČLTK REVUE

**Václav Klaus
prezidentem
I. ČLTK**

Úspěšné kempy dětí

Lucie & Iveta,
grandslamové šampionky

02/2011
www.cltk.cz

I. Č E S K Ý L A W N - T E N N I S K L U B P R A H A

OFICIÁLNÍ PARTNEŘI

kapsch >>>
always one step ah

Ferona

Vivus
Domy plné života

PROMINECON

citibank

J&T SPORTTEAM

Pankrác a.s.

MORAVIA STEEL

S vámi od A do Z
Allianz

CHEMOPROJEKT

smartWings

MIBO SPORT

LaviThis

CENTR GROUP

PROKENNEX

Tecnifibre

friendlyway
informační terminály-kiosky

Vážení členové klubu,

jistě už všichni víte, že novým prezidentem I. ČLTK byl na začátku července zvolen prezident České republiky Václav Klaus. Stalo se tak po více než jedenadvaceti letech prezidentování Františka Stejskala, jenž v únoru 1990 vystřídal Jana Kodeše.

Pro mnohé to možná bylo překvapení, neboť o »námluvách« neměli podrobnější informace a snad si ani nepřipouštěli, že by František mohl být vystřídán. Co tedy výbor I. ČLTK k tomuto historicky významnému kroku vedlo? Určitě to nebyly problémy s vedením klubu, kterému se daří dobře ekonomicky i po sportovní stránce. Myslím, že ani rekreační členská základna si nemůže stěžovat – vždyť kdo chce hrát tenis, hraje neomezeně, k dispozici je krásný bazén, fitness, zrekonstruované šatny, klubová místnost, dobrá restaurace. Klub se pod vedením Františka Stejskala nejen udržel na špičkové pozici v českém tenisu, ale podařila se i řada prospěšných úprav v areálu a I. ČLTK dosáhl významných úspěchů. Za to mu patří uznání a dík.

Proč tedy došlo k onomu střídání? Odpověď není složitá. Konkurence, a nejen v Praze, se stále zvyšuje, ať už v oblasti závodního tenisu nebo získávání nových významných členů či partnerů. Proto jsme chtěli vedení klubu posílit. Věřím, že změna, ke které jsme se rozhodli, nám pomůže nejen rozšiřovat portfolio partnerů a podporovatelů klubu, ale velmi zvýší prestiž I. ČLTK.

Vladislav Šavřda

Vladislav Šavřda,
generální manažer I. ČLTK Praha

Trenér Pavel Zádrapa a tři z jeho svěřenců při kroketu v Dublinu

Carrickmines Cup: Zase vítězství!

Už tradiční triumf přivezli z Dublinu mladší žáci I. ČLTK. Pod vedením trenéra Pavla Zádrapy vyhráli Carrickmines Cup, turnaj pořádaný v rámci Centenary Tennis Clubs, sdružení stoletých klubů. „Děti bydlely znovu v rodinách, takže musely procvičovat angličtinu. Některé si vůbec poprvé zahrály na trávě. Určitě to byla fajn akce,“ hodnotil trenér.

Družstvo I. ČLTK postupně porazilo týmy Barcelony a Santanderu, v semifinále 6:2 londýnský Cumberland a ve finále domácí Carrickmines 7:1. „Kluci měli rovnocenné soupeře až v semifinále, holky spíš až ve finále,“ doplnil Zádrapa. V Dublinu byl s osmičlenným týmem Daniel Velek, Tadeáš Paroulek, Martin Šafář, Martin Trefný, Monika Běhouňková, Eva Ševčíková, Markéta Bicerová a Dáša Zdrubecká.

INZERCE

03/ Václav Klaus zvolen prezidentem I. ČLTK

09/ Lucie & Iveta, grandslamové šampionky

10/ Prague Open: Hingisová okouzila Štvanici

12/ Lukáš Rosol je poloviční Pražák

14/ Jesika Malečková má nejrychlejší nohy

18/ Daniel Vaněk: Mám tenis radši, než když jsem hrál

22/ Štvanické letní kempy: čtyři běhy, stovka dětí

26/ Rozhovor s Jakubem Strnadem (Allianz)

28/ V.I.P. turnaj: Sluníčko, pohoda i velké bitvy

30/ František Stejskal: Vadí mi manýry nové doby

32/ Klubový den podle italských not

34/ Martina Plocová hrála první mistrák s Kordou

36/ Beachvolejbal chutná doma líp

40/ Jára Bečka srovnává dětský tenis kdysi a dnes

I. ČLTK REVUE - magazín I. ČLTK Praha
Produkcce: EagleMedia. Texty: Jiljí Kubec. Fotografie: Martin Sidorják, Zdeněk Sluka, Pavel Lebeda, Lukáš Březina (www.protenis.cz). Foto na titulu: Martin Sidorják. Grafická úprava: ©Kateřina Kuželová. Tisk: Realtisk. Náklad: 500 výtisků.

Jednání výborové schůze, na které byl Václav Klaus zvolen do čela I. ČLTK

Václav Klaus v čele I. ČLTK Nový prezident se ujal funkce

Pro mnohé to bylo překvapení, i pro některé členy klubu. Červencová volba prezidenta republiky Václava Klause do čela I. ČLTK, kde nahradil dlouholetého prezidenta klubu Františka Stejskala, však měla svůj vývoj. S nadsázkou lze říci, že téměř dvacetiletý. Vždyť nový prezident klubu je jeho čestným členem už od roku 1993, kdy byl premiérem České republiky a kdy I. ČLTK oslavil století existence.

Václav Klaus, vášnivý tenista a sportovec, byl do čela I. ČLTK zvolen na výborové schůzi 7. července letošního roku a volba to byla jednomyslná. „Byl to konsensus lidí, kteří ve výboru dlouhodobě pracují,“ vysvětluje generální manažer klubu Vladislav Šavrdra s dovětkem, že sám prezident republiky trval na tom, aby František Stejskal ve vedení I. ČLTK nadále působil ve funkci viceprezidenta.

Václava Klause také zajímalo, zda má širší podporu členů klubu i bývalých špičkových hráčů. „To mohu potvrdit. Velmi jej zajímal názor Jana Kodeše, Jiřího Hřebce, Milana Šrejbera nebo Ivy Šimůnkové,“ říká Vladislav

Šavrdra a pokračuje: „Volba nového prezidenta, to opravdu nebyl žádný blesk z čistého nebe. Václav Klaus je dlouholetým členem I. ČLTK a naše kontakty, tenisové i společenské, trvají téměř dvacet let. Shodli jsme se, že jeho volba bude zvlášť v současné době, kdy je před námi další velká výzva, po všech stránkách přínosem. A samozřejmě jsme rádi, že bývalý prezident František Stejskal bude nadále působit v čele klubu, byť v maličko odlišné roli.“

Nový prezident se vzápětí po svém zvolení, jemuž přesně v duchu stanov předcházela kooptace do výboru I. ČLTK, ujal nové funkce. Tu bude vykonávat v souladu se stanovami:

bude tedy svolávat a řídit schůze výboru klubu a úzce spolupracovat s jeho vedením. „Nezastíráme, že si od volby pana prezidenta do čela I. ČLTK slibujeme posílení pozice klubu a další zvýšení jeho prestiže. Věřím, že řada našich stávajících i potenciálních partnerů přivítá, že se budou ve svém klubu moci setkávat s prezidentem republiky, že mu budou představeni, případně s ním podiskutují například při klubovém turnaji nebo jiné společenské akci.“

Jednání výboru I. ČLTK tak 7. července zakončil připítek a pak i (tradiční) neformální »pokračování« na terase klubové restaurace. Nový prezident klubu se vzápětí ujal funkce.

Václav Klaus:

Věřím, že budu moci Štvanici prospět

Rozhovor s VÁCLAVEM KLAUSEM, novým prezidentem I. ČLTK, jen málokdy postrádá vtip. A tak jsme i interview pro I. ČLTK REVUE začali s úsměvem.

Kolikánasobným už jste prezidentem?

„Pokud se nemýlím, tak jiným prezidentem než tím jedním jsem do dnešního dne nebyl. Jsem předsedou správní rady Centra pro ekonomiku a politiku, to ano, ale prezidentem... Ne.“

Jak dlouho jste nabídku výboru klubu zvažoval?

„Zvažoval jsem ji velmi pečlivě a díval se na ni s velkou pokorou. Pánové mne vehementně přemlouvali, abych ji přijal, ale... Mnohokrát jsem přemítal, zda to nevyvolá zlou krev u části členů, třeba u některých velkých hráčů minulosti, kteří by sami mohli mít ambice na tuto funkci. Sice jsem s nimi nemluvil osobně, ale trval jsem na tom, že budu znát jejich názor. Takže mi chvíli trvalo, než jsem se ujistil, že tomu tak snad není.“

Na Štvanici už patříte dlouho...

„To je pravda. Právě na výborové schůzi jsme si uvědomili, že tady mám už dvacet let skříňku a také už jsem byl několikrát žádán, abych se přimluvil tady nebo jinde, abych promluvil s tím nebo oním sponzorem. Takže některé věci pro mě až tak nové nebudou. (usmívá se) Je zajímavé, že jsem tady jako rekreační hráč členem téměř dvě desetiletí, ale znám se spíše s bývalými úspěšnými hráči a překvapivě neznám právě rekreační hráče. Věřím, že budu mít možnost se s nimi více poznat.“

Prý jste přispěl i k členství I. ČLTK v Centenary Tennis Clubs, sdružení stoletých klubů – jak?

„Když jsem byl před několika lety přednášet v Barceloně, měl jsem možnost jít si každé ráno zahrát do tamního slavného královského klubu. Tam jsem se mimo jiné dozvěděl, že už jsou století a sdružují se v jakémsi Centenary Tennis Clubs. Samozřejmě jsem se pochlubil, že jsem také členem stoletého klubu, I. ČLTK Praha, čemuž se velmi podivili... Slovo dalo slovo, František Stejskal pak odjel do Barcelony a I. ČLTK vzápětí do této elitní společnosti také vstoupil. I tahle epizodka snad ledacos naznačuje.“

Vaše nová role nepochybně přispěje k další prestiži klubu. Nicméně – necítíte i vy sám tuhle funkci jako prestižní?

„Pochopitelně ji beru jako poctu. Štvanice pro mě byla v minulosti tak vysoká hodnota na tenisovém nebi, že by mě ve snu nenapadlo, že se sem jednou dostanu a budu tady velmi nekvalifikovaně hrát tenis. Natož abych se stal prezidentem I. ČLTK.“

Vaše nová funkce...

„...určitě to není honorární funkce, ve které se ode mě nic neočekává. Takovou bych ani nepřijal. Čestných doktorátů, profesur a občanství mám z celého světa několik desítek a nepotřebuji je rozšiřovat. Uvěřil jsem, že budu moci Štvanici prospět, i když si pochopitelně kladu i pár otázek.“

Přibude vám další práce – jste na to připraven?

„Já jsem do té míry úřednický člověk, který, když se dozví, že vždy první úterý v měsíci je schůze výboru, dovede si to zařídit. Což se pochopitelně netýká nejbližších týdnů, na které už mám program naplánovaný a nic s tím neudělám.“

Je něco, nač se v nové roli netěšíte?

„Samozřejmě dobře vím o složitém vztahu mezi I. ČLTK a tenisovým svazem, který je dán nutností soužití v jednom areálu. A možná má i jistý aspekt osobní, který je podle mého názoru zbytečný. Byl bych rád, kdyby se mi jej podařilo otupit.“

Znamená vaše zvolení do čela I. ČLTK i to, že budete chodit na Štvanici hrát častěji?

„Kdyby mi bylo o dvacet let méně, tak bych řekl, že ano. Ale teď, když mě navíc bolí achillovka, to zrovna říct nemohu. (s úsměvem) V létě sem chodím velmi rád, ale přiznám se, že nejsem milovníkem nafukovacích hal, takže v zimních měsících chodím i jinam.“

Máte v klubu oblíbený kurt?

„Neřekl bych oblíbený, ale nejčastěji jsem hrál určitě na dvojce.“

A váš největší zážitek, který se váže ke Štvanici?

„To musím vzpomenout na dobu, kterou převážná většina čtenářů I. ČLTK Revue zřejmě nepamatuje. I. ČLTK vystupoval tehdy pod názvem TJ Motorlet a kondičním trenérem byl tehdy jistý Jiří Pícek, který působil i jako asistent tělesné výchovy na Vysoké škole ekonomické - bylo to kolem roku 1960. A pan Pícek dostal za úkol, aby tenisový oddíl Motorlet dodal skupinu šestnácti mužů pro spartakiádní cvičení mužů s tyčemi pro obvodní spartakiádu, která se konala na fotbalovém hřišti v Jinonicích. Jenomže nikdo z tenistů pochopitelně na spartakiádu netrénoval. My, studenti VŠE, jsme to ovšem měli jako povinnou náplň hodin tělocviku. Takže jsme cvičili místo tenistů a odměnou nám mělo být pozvání na Štvanici. Brzy se tady hrálo přátelské utkání Československo vs. Austrálie a my byli u toho. Za Československo nastoupili Javorský a Korda, za Australany Fraser a Emerson. Seděli jsme na ideálních místech přímo u kurtu, takže jsem měl možnost všechny ty velikány vidět zblízka. Tak taková je moje první vzpomínka na Štvanici.“

Citigold

Možná je ten správný čas dozvědět se více o službách Citigold.

Jako klient exkluzivního programu bankovních služeb Citigold se nemusíte zabývat tím, která z nabízených sportovních či kulturních akcí je lepší a kde Vám bude dobře. V rámci programu Citigold budete dostávat pozvánky na vybrané kulturní a sportovní akce té nejvyšší kvality.

Pro více informací o exkluzivních bankovních službách programu Citigold kontaktujte VIP telefonní linku Citigold 800 955 955.

www.citigold.cz

citibank

Dammovo definitivní adieu

Martin Damm (39) odehrál na US Open, kde v roce 2006 triumfoval po boku Ina Paese, poslední zápas kariéry. Se Štěpánkem podlehl v 1. kole páru Fleming - Hutchins dvakrát 3:6. „Nebyl v tom žádný sentiment, byl jsem smířený s tím, že je to naposledy,“ glosoval adieu Damm. „Jsem rád, že jsem hrál naposledy právě s Radkem. Známe se roky, bude to pěkná vzpomínka.“ Martin letěl do New Yorku z Prahy, kam pozval k třítydenní přípravě svého svěřence, patnáctiletého Brita Alexe Sendegeyu. „Na Štvanici nám vyšli maximálně vstříc, Alex měl výborný sparing a v Pavlu Jandovi jsme našli skvělého kondičního trenéra,“ komentoval pobyt a podmínky pro přípravu v domácím klubu bývalý daviscupový reprezentant, který se nedávno vydal na dráhu kouče.

Martin Damm s Alexem Sendegeyem při tréninku na Štvanici

Denny se těší na buřtu

Jaro a léto plné radosti (to hlavně díky deblovému titulu z Paříže), ale i starosti má za sebou Lucie Hradecká. Její psí miláček Denny, zlatý retrív, kterému byl v květnu teprve rok, musel na složitou operaci kvůli vrozené jaterní vadě. „Všechno, co zbaštil, se mu dostalo do krevního oběhu, takže po čase dostal otravu a musel na kapačky,“ popisuje Lucie. Šance na úspěšnou operaci v Česku byla prý mizivá, a tak musel Denny do Německa. „Z původních sedmi dnů byly nakonec skoro čtyři týdny, ale všechno snad dobře dopadlo. Do konce září je Denny ještě na dietě, ale když budou testy v pořádku, prý už si bude moct dopřát i buřtu,“ směje se Lucka. Úspěšná operace pro ni byla nejlepším dárkem k titulu z Roland Garros.

Lucka s Dennyem na Štvanici

Gril a vinotéku zajistili členové

Možná jste si všimli nového grilu na terase klubové restaurace. A snad i decentního loga I. ČLTK v přední části nerezové desky. Vězte, že sponzorský příspěvek na pořízení grilu ve výši 40 tisíc korun věnovali do klubové pokladny manželé Kuchynkovi. Design má na »svědomí« Kristýna Stejskalová. „Jménem vedení klubu bych Kuchynkovým rád poděkoval, jejich příspěvku si velmi ceníme. Dík patří i Honzovi Rybínovi, který obohatil interiér restaurace vinotékou,“ glosoval vstřícnost jmenovaných členů manažer klubu Vladislav Šavřda.

Šéfkuchař klubové restaurace David Knotek při grilování

Nová regenerace se rýsuje

Díky rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy o přidělení dotace získává plán na vybudování klubové regenerace reálné kontury. V sousedství vyplétacího servisu by měla v nejbližší době vzniknout kompletní rehabilitace, ve které nebude chybět špičková vířivka značky USSPA, sauna, ani prostory pro maséra. Členové klubu tak budou už v nejbližší době zcela nezávislí na možnostech stávající rehabilitace v prostorách, které patří tenisovému svazu. Nová klubová regenerace přijde téměř na dva miliony korun. „Kvalitní regenerace je pro špičkový tenis nezbytná, takže vybudování klubových prostor, které budeme moci využívat podle libosti, vítám,“ říká šéftrenér I. ČLTK Jaroslav Jandus.

František Stejskal s pohárem z Forest Hills, kde se synem vyhráli turnaj ve čtyřhře

Pohár z Forest Hills

Až ve Forest Hills, bývalém dějišti US Open (naposledy se tam hrálo v roce 1977, kdy zvítězili Vilas a Evertová), šířili v září slávu I. ČLTK František Stejskal se synem Ferdou. Na tamních travnatých kurtech vyhráli turnaj ve čtyřhře v rámci Centenary Tennis Clubs a přivezli si pohár se jménem prestižního West Side Tennis Clubu (na snímku). „O turnaji nám řekl Petr Šimůnek, když se dozvěděl, že se letím podívat na US Open. Poprvé jsem si díky tomu zahrál na trávě a taky zavzpomínal na zašlé časy, protože se hrálo bílými míči,“ svěřil se viceprezident klubu. K vítězství v deblovém turnaji »stačily« tři výhry. „Je pěkné mít v tenisovém životopise výhru ve Forest Hills,“ smál se František Stejskal. „Finále bylo ale krušné, hráli jsme dvě a třičtvrtě hodiny a nad japonskou dvojicí vyhráli 8:6 v tie-breaku třetího setu.“

Renata Vikartová a gratulanti František Stejskal, Martin Damm a Jan Kodeš

Renata Vikartová: 90

Nejraději vzpomíná na chvíle, kdy na Štvanici hrávali Jaroslav Drobný, Ladislav Hecht nebo doktor Bohuslav Hybš, její kamarád. „Tehdy jsem tu trávil všechny volné chvíle i víkendy. Scházeli jsme se pravidelně a nic nebylo potřeba domlouvat. Bylo to prostě báječné,“ říká paní RENATA VIKARTOVÁ, která letos v létě oslavila devadesátiny.

Právě při malé oslavě v klubové restauraci vitální a stále energická dáma s úsměvem vzpomínala i na to, jak okukovala (a učila se) klasický bekhend Laciho Hechta, nebo jak ji porazil Jaroslav Drobný. „Vidím to jako dnes - šli jsme si s Jardou zahrát na centr, on vzal raketu do pravé ruky a stejně vyhrál 7:5. To mě dlouho zlobilo,“ usmívala se chvíli poté, co jí popřáli vše nejlepší do dalších let nejen členové vedení klubu, ale také Jan Kodeš, Vlasta Vopičková, Martin Damm a další přítomní.

Renata Vikartová přišla na Štvanici už jako jedenáctiletá; kdosi z I. ČLTK si tehdy všiml jejího talentu a pozval ji do klubu. „Pamatuju si, že jsem tenkrát měla velkou trému. Čekala tu na mě Bíba Brodská-Křepelková - později jsme spolu hrávaly čtyřhru - a všichni mě okukovali. Asi jsem obstála, protože mi řekli, že mám přijít zase,“ vzpomíná dáma, která se stala i mezinárodní mistryní Československa v deblu po boku Široké.

Tatínek paní Vikartové Jaroslav Svoboda byl houslový virtuos, ale také měl Na Příkopě proslulý obchod se sportovními potřebami – Tenis Sport Svoboda. „Díky tomu jsem dostávala od firmy Slazenger rakety. Vyplétat k nám chodili Siba, Burian... prostě všichni tenisté,“ vzpomíná paní Renata, která se věnovala i krasobruslení, lyžovala a jako šedesátiletá dokonce sedla na koně. „To díky dceři, která byla mistryní republiky v deblu.“

Tenis si Renata Vikartová zahrála na Štvanici naposledy před čtrnácti lety, to když za Vlastu Vopičkovou zaskočila v tenisové školičce. Ale nemít trable se zády, určitě by si chtěla zahrát i dnes.

Paní Renato, hodně zdraví do dalších let!

Oslavenkyně s Vlastou Vopičkovou a Vladislavem Šavřdou

Lucie Hradecká s kopií poháru za triumf na Roland Garros...

...a chvíle štěstí Ivety Benešové po boku Rakušana Melzera ve Wimbledonu

Společná štvaničká večeře na oslavu titulu z French Open: Lucie s trenérem Jirkou Fenclem, Františkem Stejskalem, Vladislavem Šavrdou a Jaroslavem Jandusem

Lucie & Iveta, grandslamové šampionky

Euforie opadla, vzpomínky zůstanou

Není mnoho klubů na světě, které se mohou pochlubit dvěma grandslamovými tituly v jednom roce. I. ČLTK mezi ně patří (po loňském double sester Plíškových) podruhé za sebou. LUCIE HRADECKÁ (25) triumfovala s Andreou Hlaváčkovou ve čtyřhře na Roland Garros, IVETA BENEŠOVÁ (29) pak pro změnu po boku Rakušana Melzera vyhrála smíšenou čtyřhru ve Wimbledonu. Gratulujeme!

Jak se liší pocity bezprostředně po vítězství a dnes?

Lucie: „Po mečbolu byla euforie mnohem intenzivnější. Ne, že už bych zapoměla, ale logicky to opadlo.“

Iveta: „Těsně po vítězství to samozřejmě byly mnohem větší emoce, ale pořád mám radost. Je to hrozně hezký, každý den si na Wimbledon vzpomenu. Na kopii poháru ale zatím pořád čekám. Melzer už ji dávno má, ale já pořád nic, a to už je po US Open. Musím tam zavolat, zřejmě se cestou ztratila.“

Kdy vás poprvé v turnaji napadlo, že byste mohly vyhrát?

L: „Když jsme v osmičce porazily Květu (Peschkeovou) se Srebotnikovou. Ten zápas se mi hodně povedl, měla

jsem z toho dobrý pocit, navíc jsme porazily silný pár. Ale byl to jen náznak, pak nás čekaly Kingová a Švedovová, které měly na grandslamech skóre 16:0.“

I: „První dva zápasy jsme brali spíš jako zábavu. Poprvé nás napadlo, že bychom mohli něco uhrát, když nás čekali Bryan a Huberová. Říkali jsme si, že to je asi nejtěžší zápas a pak že už by to třeba i šlo... Oni nám pak skrečovali, protože bratři Bryanovi hráli předtím hodně dlouhý zápas a čekalo je finále, takže to bylo i štěstíčko. Když už jsme díky tomu prošli do semifinále, tak jsme si řekli, že ta šance je.“

Kde máte miniaturu poháru?

L: „Překvapivě doma. Všechny ostatní

poháry jsou totiž u rodičů, ale tenhle dostal čestné místo.“
(usmívá se)

I: „Budu ho mít doma. Mám jednu jedinou poličku, takže ho postavím tam. Jinak vystavuju cokoli nerada, jenom se na to chytá prach. Skoro všechno ostatní mám ve skříních, nebo to vozím k našim.“

Kolik peněz spolky v zahraničí daně a kolik vám zbylo?

L: „Přesně na euro to opravdu nevím, ale nějakých 180 tisíc eur mi po zdanění ve Francii přišlo na účet. Daň byla tuším 15%, ale ještě to musím dodanit v Česku.“

I: „Tak to vážně nevím...“

Co všechno změnil grandslamový titul?

L: „Život mi určitě nezměnil, ale už neřeknu, jestli udělat v novém baráčku sklep nebo ne – uděláme ho. *(směje se)* Pokud jde o tenis, vylepšila jsem si deblový žebříček až na hranici první dvacítky, což je příjemné kvůli nasazování i kvůli mixu. A když se někoho zeptám, jestli by si se mnou zahrál debla (to když hraje Andrea Hlaváčková jinde), tak většinou slyším, že s potěšením.“

I: „Pořád je to jen mix, třetí soutěž, ale samozřejmě mi pár lidí gratulovalo a budu si to ráda pamatovat do konce života. Vyhrát grandslam je zážitek, zase tolik lidí to nedokáže. Ale život mi to nijak nezměnilo...“
(usmívá se)

Singlisté se na čtyřhru většinou dívají skrz prsty – jak jste ho brala dřív a jak ho berete teď?

L: „Pořád stejně. Prioritou je pro mě dvouhra, to platí i dál. Ale zahrát si debla a občas i vyhrát je pro sebevědomí dobře. Taky je to dobrý trénink. Víc se returnuje a hraje na síti.“

I: „Taky jsem singlistka, ale skrz prsty se na čtyřhru nedívám, nota bene na grandslamu. Jinde ho beru jako doplňkovou soutěž a dobrý trénink; proč jít trénovat, když můžu hrát debla? Na mixa se většinou napíšu

z legrace, ale na druhou stranu je to grandslam, a tam se hraje vždycky naplno. Ve Wimbledonu jsme se přihlásili a říkali, že uvidíme, jestli vůbec budeme hrát...“

Jak se přijímá servis mužů?

L: „Je o dost rychlejší, má o dost jinou rotaci a pochopitelně se nereturnuje moc dobře - zkrátka blbě.“
(usmívá se)

I: „Je to těžké, ale přišlo mi, že jsem returnovala docela dobře, že jsem nám pomohla. Když holka udělá fiftýn a kluk stojí na výhodě, je to vždycky šance. Ale stejně jde většina brejků přes holku.“

Jak vnímáte velký finanční rozdíl mezi šekem pro vítězku debla a mixa?

L: „Asi je to v pořádku, protože mix je přece jen výhradně záležitost grandslamů a tak trochu společenská záležitost. Tím to nechci snižovat, sama hraju mix ráda, ale je to tak. A když to kluci extra nepálí - což se občas stane, zvlášť, když někoho naštvete třeba dobrým prohozem, je to docela legrace a užívám si to.“

I: „Já to neřeším, ale asi je to správně, je to až třetí soutěž.“

Umíte si představit, že si po ukončení singlové kariéry zpestříte ještě pár let deblem?

L: „Teoreticky ano, ale prakticky - nevím, jestli by to přítel rozdýchal.“
(směje se)

I: „Nedokážu, protože jsem singlistka a debl je jen doplněk. Pak přijde nový život, budu chtít zkoušet něco jiného, někam se posunout.“

Jaké byly oslavy titulu?

L: „S Andreou jsme kromě šampička po zápase bohužel žádné nestihly. S Jirkou jsme si dali v Anglii koktejl, slavila jsem doma a na Štvaniči jsme byli na příjemné večeři s vedením klubu.“

I: „Vynechali jsme nedělní wimbledonský banquet, protože jsme skončili pozdě, museli na doping, ani jsem neměla vybrané šaty a - parťák mi řekl, že na banquet jít nechce. Měl tam i kamarády a známé, tak jsme byli jen na společné večeři.“

Čím jste si udělala radost?

L: „Po Paříži jsem si říkala, že kdyby se zadařilo i v Londýně, koupila bych si nové auto - Lexus RX 450h. Nezadařilo, tak jsem to posunula na US Open. V New Havenu jsem měla možnost se s ním svést a ještě víc se zamilovala *(směje se)*, ale po US Open vyhrál rozum. Nejdřív baráček, pak auto.“

I: „Nemám to tak, že tohle je za Wimbledon. Dělam si radost průběžně.“
(usmívá se)

Martina Hingisová při návštěvě Pražského hradu den před exhibicí

Martina okouzila Štvanici

Prague Open se letos vrátil do květnového termínu, představil nového titulárního sponzora - Strabag a ženské části po šesti letech chyběl punc součásti WTA Tour. Přesto se stotisícový ATP Challenger a »padesátka« ITF žen postaraly o nejzajímavější tenisový týden v Česku. I proto, že si kvalifikaci turnaje mužů zahrál někdejší antukový »Terminátor« Rakušan Muster a sobotní exhibici Martina Hingisová. Co víc - oba tituly zůstaly na I. ČLTK: challenger vyhrál Lukáš Rosol, jenž je na Štvanici skoro doma (a titulem vykročil do první světové stovky), turnaj žen Lucie Hradecká.

„Zvítězit doma je parádní pocit. Já jsem na Štvanici naposledy vyhrála někdy v sedmnácti,“ smála se Lucka Hradecká, loni vítězka druhého pražského turnaje Sparta Prague Open. Velkého úspěchu dosáhl Lukáš Rosol, jenž se prosadil svým typickým agresivním tenisem na hranici rizika a měl i špetku potřebného štěstí - v semifinále mu pro zranění zad vzdala někdejší světová pětka Chilan Gonzales, ve finále (už za téměř rozhodnutého stavu) Američan Bogomolov.

„Škoda, že jsem si to nemohl dohrát sám,“ litoval po finále Lukáš, ale věděl, že udělal velký krok do vysněné stovky žebříčku ATP, kam se vzápětí po French Open také prosadil. „Cítím se vyzrálejší, líp zvládám taktiku, a když mi vychází servis a funguje hlava, jsem těžko k poražení,“ pochválil se.

Sobotní exhibice Martiny Hingisové, které sekundovala Dája Bedáňová, sestry Plíškové a bývalí deblisté Petr Pála s Pavlem Víznerem, to nebyl žádný velký tenis, ale o to báječnější vzpomínka. Bývalá světová jednička okouzila diváky bezprostředností, milými úsměvy i zlatou rukou, která pořád funguje. „Nijak zvlášť netrénuju, ale trošičku se udržovat musím, aby to na kurtu aspoň trochu vypadalo,“ usmívala se pak v zákulisí, ale na dvorci bylo jasné, že po čtrnácti dnech tréninku a práce na kondici by jí jen těžko unikala účast ve čtvrtfinále grandslamů.

„Tohle je moje první letošní exhibice, ale samozřejmě jich budu hrát víc. Taky turnaje legend v Paříži a ve Wimbledonu a v létě TeamTennis v Americe,“ plánovala Martina sezonu a přidala, že je ráda, že si konečně zahrála i na Štvanici. „Chodili jsme

Vítězem challengeru se stal Lukáš Rosol, ve finále porazil Bogomolova

sem s mamkou na Davis Cup i na Fed Cup, ale nikdy jsem si tady sama nezahrála.“

Od chvíle, kdy skončila s profitenisem, je někdejší tenisové princezně mnohem bližší parkurové skákání. „Jezdím čtyřikrát pětkrát týdně, o víkendech i na závody,“ svěřila se. Mimochodem - vzápětí po Prague Open skončila druhá v soutěži Grand Prix ve Francii. „Byla to nejnižší kategorie, ohodnocená jednou hvězdičkou, ale můj nejlepší výsledek,“ radovala se a vysvětlila, že soutěže v parkurovém skákání jsou podle kvality startovního pole rozdělené podobně jako turnaje WTA Tour. „Moc pěkné závody se jezdí v rámci Global Champions Tour, na které občas dostanu pozvání. Na oplátku pomůžu soutěž zpropagovat.“ Druhou kariéru ale prý Hingisová neplánuje. „Koně, to byla vždycky jen záliba. Abych mohla jezdit na nejvyšší úrovni, musela bych mnohem víc trénovat a taky mít špičkové koně. Takový přijde nejméně na milion eur, a tolik investovat nehodlám. Krom toho: na nejlepších závodech jsou také nejobtížnější a nejvyšší překážky, i sto šedesát centimetrů, a z takových výšek mám respekt.“

Hingisová přijela i s manželem Thibaultem Hutinem a několik dní v Praze si prý užili. „Jsem ráda, že už nemám každý den nalinkovaný po minutách. Což ale neznamená, že nemám co dělat,“ usmála se. „Nedávno jsem prodala dům a zařizuju nový byt v Curychu, s manželem pendlujeme mezi Švýcarskem a Paříží, hraju tenis, jezdím parkur - zkrátka se nenudim...“

až **-70%**
SLEEVY na vybrané zboží

právě teď ve značkové prodejně adidas v NC Eden, Praha

**+ DALŠÍ ATRAKTIVNÍ AKCE
 NA NAŠEM E-SHOPU!**

Find us on:
facebook

Platí jen do vyprodání zásob!

www.adidasbenesport.cz

benesport.cz
 VŠE PRO SPORT A VOLNÝ ČAS

Lukáš Rosol žíví olympijský sen

Poloviční Pražák

Pochází z Brna, roky hrál v Přerově, ale před dvěma lety »utekl« do Prahy. „Neměl jsem na Moravě s kým trénovat, chyběl mi kvalitní sparing. Musel jsem s tím něco dělat. A Praha má i další výhody, třeba letiště,“ vypočítává LUKÁŠ ROSOL (26), proč hraje od té doby na Štvanici. V I. ČLTK už se cítí jako doma, i když ligu hraje zatím pořád za Přerov.

Do Prahy odcházeli s manželkou Denisou, výbornou atletkou. Nedávno se ale rozešli. „Neodcházeli jsme tenkrát ze dne na den, tu změnu jsme zvažovali, ale nakonec jsme si řekli, že to zkusíme a uvidíme,“ říká Lukáš. Teď už je z něj poloviční Pražák. „Snažím se Prahu co nejvíc poznávat. Už se docela orientuju. Musím – když jedu na motorce, kde nemám navigaci, měl bych smůlu,“ směje se.

Tenisová volba byla prý jednoduchá: „Na Štvanici je nejlepší možný sparing, neměl jsem co řešit. Vždyť na Spartě už téměř nikdo není, Vik, Vaněk i Ulihrach skončili,“ vysvětluje.

Bydlí v karlínském podnájmu, ale po dvou letech chystá kýženou změnu. „Za pár týdnů se budu stěhovat do svého, koupil jsem si na Harfě byt. Nejdřív mě párkrát napadlo, že se možná vrátím na Moravu, ale teď jsem si v Praze zvykl a návrat už neplánuju. I když - co bude v budoucnu, to samozřejmě nevím.“

Právě nutnost pořídit si byt odrazuje milovníka rychlých kol od výměny »staré« audiny A5 za ještě většího dravce. Zatím. „Nechám to na příští rok. Takový Nissan GT-R... Ale pořád se to mění, ještě v tom nemám vůbec jasno,“ směje se.

V garáži má ovšem ještě jedno žihadlo na dvou kolech – supersport Yamahu R6. „Když mám čas a je pěkně počasí, rád se na ní svezu. Po motorce jsem toužil už jako kluk, měl jsem doma spoustu obrázků a fotek a nakonec jsem si tu radost udělal. Od předloňska mám papíry, naskytla se možnost koupit zajetou Yamahu šestistovku, tak jsem neváhal. Učím se, abych si mohl časem pořídit něco lepšího.“

Hodně svižně »projíždí« i letošní sezonou, nejlepší v kariéře. Dokázal se poprvé prodat do první světové stovky, mj. díky úspěchu na Roland Garros, kde se kvalifikoval a prošel (přes Melzera) až do třetího kola, a výhře na dvou challengerech – v Praze a Braunschweigu. Možná si zahraje i »challengerové Masters«, novinku na profiokruhu, v brazilském Sao Paulu. „Ale třeba se do turnaje nevejdu, protože už žádný challenger do konce roku neplánuju. Teď budu potřebovat hlavně trpělivost, abych dobře rozehranou sezonu dotáhl do úspěšného konce.“

Jeho kariéra je trochu netypická – ještě ve dvaceti to na opravdu velký tenis moc nevypadalo. Lukáš byl 868. hráčem světa ve dvouhře. Právě tenkrát začal trénovat pod dohledem Ctislava Doseděla a razantně vylepšil žebříček. „Za ten rok jsem poskočil o pět set míst. Společně se mnou trénovali v Přerově u Slávy taky Jarda Pospíšil, Polák Panfil a Adrian Sikora. Sláva se pak odstěhoval do Brna, ale ještě rok za mnou do Přerova dojížděl. Hrál se mnou zhruba tři a půl roku a moc mi pomohl,“ říká Lukáš. „V čem nejvíc? V hlavě. Předal mi spoustu zkušeností, ukázal mi, jak přemýšlejí hráči v důležitých chvílích, pomohl mi s taktikou a poradil spoustu detailů – zkrátka mi předal svoje know-how. Rád bych se s ním ještě někdy potkal, věřím, že by mi pořád měl co říct.“

Na posun do první stovky si ale musel Lukáš počkat ještě téměř pět let! „Když mi bylo pětadvacet, mnozí říkali, že moje maximum je druhá stovka, že už se výš nedostanu. Jsem rád, že jsem na ty řeči nebral ohled, šel dál svojí cestou a zlomil to,“ glosuje to. „U Čechů to nakonec není nic netypického, že se prosadí později.“

Lukáš na yamaze, kterou projíždí v každé volné chvíli

Teď už patří do »vybrané« společnosti. Sluší se, aby kvůli tomu upravil i náročný program, který mu někteří vytýkají. „Vím, že hraju hodně, turnaje, ligy... V první půlce léta to bylo čtrnáct týdnů v kuse. Na druhou stranu: když prohrajou v prvním kole, zůstanu a trénuju, tak jako jsem to udělal

v Kitzbühelu nebo v Gstaadu. Ale ano, teď si program upravím, pár turnajů uberu.“

Na podzim se chystá do Asie a do Ruska, kde ještě nehrál, a hlavně se chce na žebříčku posunout co nejvýš, aby mohl hrát turnaje kategorie Masters 1000 a byl

na nich v hlavních soutěžích. Co k tomu chybí? „Ještě jeden dobrý výsledek. A pak další stabilní výsledky,“ usmívá se. „Budu muset uhrávat aspoň kolo nebo dvě, abych se tam udržel. Je to samozřejmě těžké, na velkých turnajích už nejsou hráči, kteří mají výkyvy, kteří tu a tam něco vypustí nebo

skrečují bez toho, aby to bylo nezbytně nutné. Ta kvalita je prostě výš.“

A ještě jeden sen v sobě žíví Lukáš Rosol. Ten o olympiádě 2012 v Londýně. „Toužím po tom už od olympijských her v Pekingu a udělám pro to všechno,“ slibuje.

Jesika Malečková »utekla« z bazénu na kurty

Nejrychlejší nohy

Na Pardubické juniorce vsadila JESIKA MALEČKOVÁ (17) na hodně specifickou taktiku. Posledním třem soupeřkám darovala první set a nechala je, aby si aspoň malou chvíli myslely, že mají nasazenou jedničku na lopatě. Až pak se zakousla a - nepustila. Takhle dokráčela až k triumfu a (slovy Petra Kordy) udělala si doma pořádek.

„Kdepak taktika, bylo v tom hodně emocí a nervozita. Občas jsem byla vztekloun,“ usmívá se s odstupem. „Pardubice mám ráda a moc jsem tam chtěla vyhrát, možná i proto to bylo psychicky náročné.“

Zatímco očekávané derby druhého kola proti Tereze Martinové zvládla famózně, stejně jako 3. kolo proti Rutarové, další zápasy byly hodně vypjaté. „Náš zápas s Terezou všichni kolem zbytečně prožívali. Nic extra zvláštního to nebylo, i když na kurtu jsme byly obě nervozní. Hrála jsem ale dobře,“ glosuje vítězství nad klubovou spoluhráčkou. Pak přišlo první drama, stav 6:7 a 1:3 ve čtvrtfinále proti Matouškové. „Asi nejhůř jsem na tom byla v semifinále proti Báře Krejčíkové. Set dolů a 1:5 ve druhém,“ usmívá se. „V prvním setu jsem neproměnila setbol a pak se trochu složila. Ale za stavu 1:5 jsem začala hrát. Já hraju vůbec nejlíp v těžkých chvílích. Nijak mě to nesvazuje, nebojím se.“ To dokázala Jesika i ve finále proti Fabíkové – prohrávala totiž 4:6, 1:3 a 0:30...

Trenéři říkají, že je mimořádně talentovaná, výborně silově vybavená a hlavně – má bleskurychlé nohy. „Pohyb je její ohromná zbraň, trůfám si říct, že je nejrychlejší tenistka u nás. Má solidní servis, agresivní základní údery i dobrou obranu,“ říká šéftrenér I. ČLTK Jaroslav Jandus, který se Jesice věnuje spolu se Zdeňkem Kubíkem. A co považuje za svou největší zbraň Jesika? „Souhlasím, nohy. Jsem rychlá, a i když se dostanu pod tlak, dokážu se často dostat zpátky do výměny. A možná ještě bekhend po lajně.“

Hraje tenis, na který se pěkně dívá. Tvořivý, agresivní, podpořený výborným pohybem. „Baví mě hrát tak, jak hraju, dělat si body sama. Myslím,

Vítězka Pardubické juniorky Jesika Malečková dojíždí na Štvanici z Berouna

že i do budoucna je to správná volba. A mamka si to myslí taky.“

A propos maminka Hana: pro kariéru Jesiky je nepostradatelná. Možná zrovna po ní má talentovaná hráčka »tah na bránu«. Maminka je matka, řidič, rádce, a to i tenisový, byť sama nehraje. Jak je to možné? „Všechno kolem tenisu se naučila, okoukala. A říká to správně. Přesto ji občas neposlouchám, jak bych asi měla,“ směje se Jesika.

S tenisem začínala v osmi letech doma v Berouně, pak přešla na Kladno a později na Neridě. Odtud vedla před dvěma lety cesta na Štvanici. „Na Neridě jsem neměla s kým hrát, nebyl tam dobrý sparing,“ vysvětluje změnu.

Do Prahy jezdí každý den z Berouna, když zrovna není na turnaji, tak pětkrát šestkrát týdně. Hodinu a dvacet minut. Pokud ji (občas) neodveze maminka. „Dojíždění mě docela tíží. Ráno jdu do školy (chodím do třetáku na berounském gymnáziu), pak jedu na Štvanici a večer se zase trmácím domů. Ještě bych se měla učit, ale občas je těžké se přemluvit...“

Mezi juniorkami pomalu končí, má před sebou novou výzvu – turnaje žen. Jak chutnají už moc dobře ví,

pár si jich už zahrála. Třeba kvalifikaci na letošním Sparta Prague Open. „Uhrát si první body a dostat se na žebříček určitě nebude snadné. Ale věřím, že to zvládnu a moc bych si přála, aby to netrvalo příliš dlouho. Chci se prosadit a dělám pro to hodně, ale vím, že bych něco mohla dělat ještě líp. Hlavně věci kolem tenisu, třeba regeneraci. Tu trochu šidím,“ připouští.

Že má předpoklady, aby jednou hrála světový tenis, za to může nepochybně i sportovní příprava od dětských let. Jako osmiletá výborně plavala, patřila v Česku mezi nejlepší, když maminka přišla s doplňkovým sportem – tenisem. „Tak mě chytil, že byl s plaváním zakrátko konec. Naši byli trochu zklamaní, i trenéři,“ vzpomíná Jesika, která má ráda všechny možné sporty, dokonce si tyká s fotbalovým míčem. Na otázku, jestli ovládá placírku, se zatváří skoro dotčeně. Co prý naopak nesnáší, to je nakupování. „Z toho mě přišerně bolí nohy. Ale ráda tancuju,“ směje se slečna, kterou nepotkáte bez sluchátek v uších. „Muziku poslouchám pořád, to je pravda. Všechno, co se mi líbí. Měla jsem jeden velký sen, ale ten už se mi bohužel nesplní. Moc jsem si přála podívat se jednou na koncert Michaela Jacksona...“

PRO KENNEX KINETIC - RAKETY PRO ZDRAVÍ

V letošním roce firma Pro Kennex představila novou řadu raket Kinetic – pod názvem Ki Q. Inovovaný systém „Q“ funguje na stejném principu jako standardní systém Kinetic, kdy kinetická energie, vytvořená během náprahu a úderu do míče stabilizuje tenisový rám, významně redukuje nárazový šok a vibrační impulsy předávané ruce tenisového hráče, které mohou zapříčinit zdravotní problémy paže.

Zatímco u standardní technologie Kinetic (rakety Ki 5, Ki 10, Ki 15) je kinetická hmota rozmístěna v pásku umístěném v celé hlavě rakety, u inovované technologie Ki Q jsou v hlavě rakety viditelně ve čtvercové pozici umístěny 4 generátory s kinetickou hmotou. Vytvořená dynamická síla je soustředěna do nejvýhodnějších oblastí výpletového lůžka, kde je síla nárazu míče během hry největší. Kinetic Q zvyšuje optimální trefovací bod („sweet spot“) na 54% celkové hratelnosti v prostoru výpletového lůžka. V praxi to znamená, že je možné hru zrychlit a to se zlepšenou kontrolou, menší námahou a hlavně menším opotřebením paže.

Na rozdíl od mnoha různých technologií je i po 15 letech KINETIC stále aktuální.

Přihlaste se do klubu Kinetic a využívejte výhod, které Vám registrace nabízí.

MATERIÁL: SPIRAL TECH CARBON + KINETIC
HMOTNOST RAKETY: 280 G
DĚLKA RAKETY: 70 CM (+1,5 CM)
VYVÁŽENÍ: 325 MM
VELIKOST HLAVY: 105 IN2
PROFIL HLAVY: 27 MM
TVRDOST RÁMU: RA 72
VÝPLET: 16X19

Kinetic Q15

Přihlaste se do klubu Kinetic a využívejte výhod, které Vám registrace nabízí. Více informací na www.clubkinetic.cz

JMÉNO	<input type="text"/>	E-MAIL	<input type="text"/>
PŘÍJMENÍ	<input type="text"/>	KLUB, VE KTERÉM HRAJETE TENIS	<input type="text"/>
ROK NAROZENÍ	<input type="text"/>		<input type="text"/>
ADRESA	<input type="text"/>	V	<input type="text"/> DNE <input type="text"/> PODPIS <input type="text"/>
TELEFON	<input type="text"/>		

Vyplněný formulář odevzdejte Vašemu prodejci KINETIC, KINETIC expertovi v klubu, ve kterém hrajete (seznam expertů na www.clubkinetic.cz) nebo zašlete na adresu: Pro Kennex Sport, s.r.o., Jinonická 80, 158 00 Praha 5. Svým podpisem stvrzuji, že jsem se seznámil(a) a souhlasím s pravidly účasti v projektu CLUB KINETIC, uveřejněnými na www.clubkinetic.cz.

PARTNEŘI

Karolína Plíšková

Denisa Hindová a Gabriel Čížek

Darja při turnaji v babytenisu na Štvanici

Největší úspěchy hráčů I. ČLTK od března do srpna 2011

Muži

Ivo Minář
Jan Šátal

vítěz dvouhry na challengeru v Rabatu (€ 42 500)
semifinalista dvouhry a čtyřhry na M ČR 2011,
vítěz ve dvouhře a čtyřhře na turnaji Futures v Piešťanech (USD 10 000)
vítěz turnaje Futures v Römerbergu (USD 10 000)

Roman Jebavý
Ženy

Lucie Hradecká

vítězka dvouhry WTA v Midlandu (USD 100 000), semifinalistka dvouhry v Memphisu (USD 220 000), finalistka v Barceloně (USD 220 000), vítězka turnaje ITF Prague Open (USD 50 000), vítězka čtyřhry na French Open a v Bad Gasteinu (USD 220 000); finalistka Fed Cupu
vítězka čtyřhry turnaje WTA v Barceloně (USD 220 000);
vítězka mixu ve Wimbledonu 2011; finalistka Fed Cupu
semifinalistka dvouhry a vítězka čtyřhry turnaje ITF v Rancho Mirage (USD 25 000), finalistka dvouhry v Darmstadtu (USD 25 000),
vítězka čtyřhry ve Vancouveru (se sestrou Kristýnou, USD 100 000)
finalistka dvouhry a vítězka čtyřhry v Rancho Mirage (USD 25 000)
semifinalistka dvouhry Malaysian Open (USD 220 000)

Iveta Benešová

Karolína Plíšková

Kristýna Plíšková
Michaella Krajčec

Dorostenci a dorostenky

Petra Rohanová

1. místo na HM Evropy družstev do 16 let, vítězka ITF 2 v Salsomaggiore, finalistka ITF 2 v Lucembursku, semifinalistka dvouhry a finalistka čtyřhry na ME 2011, 3. místo na ME družstev 2011
vítězka dvouhry ITF 2 ve Florencii, finalistka čtyřhry na ME 2011,
vítězka dvouhry a finalistka čtyřhry Pardubické juniorky 2011
vítěz dvouhry a čtyřhry ITF 2 ve Florencii
finalista dvouhry a vítěz čtyřhry ITF 2 ve Florencii, finalista ITF 2 ve Villachu
vítěz dvouhry ITF 2 v Budaörsu, semifinalista ve Villachu
vítěz dvouhry a čtyřhry ITF 4 na Spartě, vítěz čtyřhry v Amstetenu
finalista čtyřhry EYOF 2011
finalistka dvouhry na HM ČR dorostu 2011

Jesíka Malečková

Lukáš Vrnák

Robin Staněk

Marek Routa

Tomáš Pitra

Jaroslav Vondrášek

Tereza Hejlová

Žáci a žákyně

Miriám Kolodziejová

vítězka HM ČR, 2. místo na HME družstev do 14 let, finalistka dvouhry TE 2 v Rakovníku, semifinalistka TE 1 v Piešťanech, vítězka TE 3 v Hrádku nad Nisou, semifinalistka ME, vítězka čtyřhry na M ČR
vítězka dvouhry st. žákyň kat. A v Rakovníku, semifinalistka TE v Auray, vítězka TE v Rakovníku, vítězka dvouhry a čtyřhry TE 3 v Les Passage, členka stříbrného týmu na ME družstev

Markéta Vondroušová

Nikola Kohoutová

Robert Čížek

Maria Noviková

Přípravka

Denisa Hindová

Gabriel Čížek

Družstva

Starší žactvo

vítězka turnajů Masters na I. ČLTK a TK Sparta a vítězka Pražského přeboru
vítěz Pražského přeboru a Masters na TK Sparta

Přípravka

3. místo na M ČR družstev (Robert Čížek, Lukáš Vejvara, Oldřich Pecha, A. Ricci, Daniel Velek, Miriám Kolodziejová, Nikola Kohoutová, Markéta Vondroušová)
vítěz Pražského přeboru a postupující na M ČR (Denisa Hindová, Gabriel Čížek, Darja Vidmanová, Sára Paroulková, Václav Bužek, Josef Truhlář)

Darja Vidmanová: Čtyři semifinále a jedno zklamání

Přestože v kategorii babytenis neexistuje žebříček a body se sbírají jen na turnajových sériích (to kvůli postupu do závěrečného Masters), dá se téměř s jistotou říct, že osmiletá DARJA VIDMANOVÁ je v Česku ve svém ročníku nejlepší.

S rodiči žije v Praze už tři roky a s tenisem začala de facto až na Štvanici - ve školičce u Jany Pikorové. Teď se slečně z Moskvy, jejíž oblíbenkyní je Maria Šarapovová, trenérsky věnuje Jan Pecha a malou svěřenkyni chválí. „Dáša má úžasný cit pro míč. V pěti letech v podstatě přišla, vzala raketu a hrála. Zkrátka je šikovná. Jenom jí zatím trochu chybí touha míč zabít, udělat si bod, je moc opatrná,“ usmívá se.

Dáša trénuje čtyřikrát týdně, krom toho hraje jednou týdně golf a chodí na plavání.

„Víc toho nestíháme, kromě školního kroužku šachu. Ale ani nechci, čtyři tréninky týdně a k tomu turnaje – v létě jich hrála osm – jsou myslím až až,“ říká její maminka Maria. Na čtyřech z nich se v konkurenci o rok starších děvčat Dáša probojovala do semifinále.

Jediné, co jí letos zklamalo – že nemohla hrát Přebor Prahy družstev. Dlouhodobou soutěž za I. ČLTK odehrála, ale pak už jí pravidla účast nedovolila. „Cizinci hrát nesměli. Mrzelo jí to, má v družstvu kamarády, pomohla vybojovat postup, ale... Bylo těžké jí to vysvětlit,“ říká paní Vidmanová.

V příští sezoně to Dáša bude mít těžší: třetím rokem v kategorii babytenis by měla potvrdit, že je v Česku nejlepší.

SAFINA

Targety
Platina
Spojovací materiály
Recyklace
Klenotnické polotovary
Průmyslové aplikace
Chemie klenot
Laboratoře
Dentální materiály

Ekologické

ZPRACOVÁNÍ

VÝROBA A RECYKLACE

DRAHÝCH A NEŽELEZNÝCH

KOVŮ

SAFINA, a.s. již od roku 2002 ve spolupráci s Chemoprojektem, a.s. a International Lawn Tennis Club of the Czech Republic podporuje činnosti a projekty **Nadačního fondu dětského a juniorského tenisu**

Podporujeme juniorský tenis

Hlavní cíle nadačního fondu jsou:

- rozvoj a podpora dětského a juniorského tenisu
- rozšiřování tenisové členské základny
- podpora mládežnického tenisu na výkonnostní a vrcholové sportovní úrovni

Vybrané podporované projekty nadačního fondu:

- tradiční mezinárodní turnaj ITF – SAFINA CUP pořádaný na dvorcích I.ČLTK Praha
- turnaje SAFINA MINI CUP pro kategorii dětí
- tenisové akademie
 - I. stupeň – spolupráce se ZŠ Hostýnská – vyhledávání talentů a všeobecná příprava
 - Travelling team vrcholových hráčů juniorské kategorie

SAFINA, a.s.
Videňská 104, Vestec, 252 42 Jesenice
Tel: +420 241 024 111, Fax: +420 241 024 292
e-mail: info@safina.cz, www.safina.cz

Daniel Vaněk:

Mám tenis radši, než když jsem hrál

Prý je tím posledním, koho by zlákala lukrativní nabídka z jiného klubu.

O DANIELU VAŇKOVÍ (38) to tvrdí generální manažer I. ČLTK Vladislav Šavřda. Klubový trenér, který hraje na Štvanici – s výjimkou dvou let na Olympu a »ligažení« za Litvínov – už od svých dvanácti let, s úsměvem přikyvuje: „Asi je to tak. Jsem srdcař, jsem tady roky a pořád cítím vděk, že mě sem Vláďa Šavřda vzal.“

Bekhend, moje slabina...

Pražák nejste – jak jste se vzal už ve dvanácti na Štvanici?

„Bydleli jsme v Pacově, to je městečko asi dvacet kilometrů od Pelhřimova; ve škole jsme se učili, že se tam narodil Antonín Sova. (usmívá se) Když mi bylo dvanáct, přestěhovali jsme se do Prahy. Kvůli tátově práci, lepší možnosti studia pro sestru a – asi k tomu přispěl i můj tenis. Byl jsem tehdy čerstvý mistr Československa mezi mladšími žáky.“

Jako žák i dorostenec jste toho vyhrál hodně – co všechno?

„Spoustu turnajů. Byl jsem tenkrát druhý v ročníku za Pavlem Gazdou, kterého pak jako juniora potkala těžká bouračka; nebýt toho, určitě by hrál světový tenis, byl z nás nejlepší. Na mistrovství mladších žáků v Přerově tenkrát prohrál ve čtvrtfinále s Hanákem, jinak bych asi nevyhrál...“ (usmívá se)

V semifinále jste tehdy porazil Davida Přinosila, který to pak ale dotáhl mnohem dál.

„V žácích jsem opravdu patřil ke špičce, ale mezi juniory jsem začal ztrácet dech. Pořád jsem byl v reprezentačním výběru, ale už jako čtvrtý nebo pátý. Prostě jsem se horšil.“

Proč?

„Důvodů bylo víc. Asi jsem byl tenisem trochu přesycený. Začal jsem v osmi a do dvanácti hrál denodenně, de facto jenom s tátou, takže jsem tenis úplně nemiloval. Byla to spíš povinnost. Ale ta pravidelnost a systematická přispěla k tomu, že jsem se rychle zlepšoval, i když

jsem začal docela pozdě, až v osmi letech. Táta byl přitom ryzí tenisový rekreatant, ale taky velký sportovní nadšenec. To ho neopustilo doteď. Do čtrnácti let mi věnoval spoustu času, ale pak už to nestíhal a nechal to na trenérech.“

Na Štvanici jste ale určitě měl lepší podmínky než v Pacově, ne?

„To je právě ten paradox. Měl, ale tím, že jsem nad sebou neměl tátův dohled, můj tenis trochu trpěl. Já tehdy na ČLTK nebyl absolutní špička, hráli tady (o rok o dva starší a taky lepší) Ríkl, Damm, Hovorka, Dan Vacek, Kodeš. Taky se na konci dorosteneckého věku začalo ukazovat, že mám horší bekhend. Na průměrné hráče to stačilo, ale na ty nejlepší ne. Celý život jsem pak měl z bekhendu respekt a hrál hodně čop. Další problém byl return. V důležitých momentech mě často zklamal a tenis je o proměňování šancí. V žácích stačila šikovnost, ale později, když se tenis zrychlil, už ne...“

Není té sebekritiky moc?

„Ne. Ještě musím přidat, že jsem jako junior začal ztrácet tah na bránu, asi i proto, že jsem cítil, že na úplnou špičku to není. Zpětně bych si nafačkoval, mohl jsem tomu dát mnohem víc. Na druhou stranu vím, že i když jsem se tehdy snažil, některé technické chyby jsem spíš upevňoval než odstraňoval. Dneska bych trénoval jinak.“

Je rodičovský dohled opravdu tak důležitý?

„Jsem přesvědčen, že do určitého věku je. Pak už by to měl rodič víc

Se sedmiletým synem Matyášem na Štvanici

S vítězkou Pardubické juniorky Jesikou Malečkovou

„Trenéřina mě naplňuje a cítím, že zraju. Jenom mě mrzí, že mám méně času na rodinu.“

přenechávat trenérovi, i když by měl syna nebo dceru dál podporovat.“

Kdy a proč jste vlastně ukončil kariéru?

„Asi v pětadvaceti, když jsem dostal první trenérskou nabídku od Jany Lubasové. Tehdy jsem pořád ještě hrál republiky, áčka i zahraniční ligy, ale už jsem taky dělal na Olympu, kam jsem odešel, sparing, třeba Radce Bobkové a později Petru Luxovi. Současně jsem hrál v Litvínově první ligu. Měli jsme tam dobrou mančaft a podporu klubu, čtyřikrát jsme hráli o extraligu, jednou v Jihlavě dokonce i proti Štvanici. Já tehdy udělal jediný bod, porazil jsem Petra Pálu.“

A jakou oklikou jste se vrátil na Štvanici?

„Jana Lubasová sem přestoupila, ale pak byla často zraněná, šla na operaci kolene a její kariéra šla do ztracena. Jarda Jandus se mě tehdy zeptal, jestli bych chtěl trénovat v klubu. A já chtěl.“

Je trenéřina vaše parketa?

„Myslím, že je, aspoň mě naplňuje. Postupně jsem k tenisu nacházel čím dál lepší vztah, paradoxně ho mám radši, než když jsem hrál. Poslední roky taky čím dál víc zjišťuju, co je důležité a co ne, víc a víc do toho pronikám.“

Taky jsem se zklidnil, jsem trpělivější - asi zkrátka zraju.“ (s úsměvem)

Jak se vlastně trenér zlepšuje?

„Všemožně. Sleduju zápasy, jiné trenéry, rád s nimi o tenise debatuju. Nemám problém se o tenise bavit pořád, baví mě to. Jenom to někdy trochu negativně ovlivňuje můj soukromý život. Žiju tím víc, než jsem žil vlastním tenisem.“

Trénoval jste a trénujete hlavně mladé hráče - kteří už vám prošli rukama?

„Začal jsem u žáků a postupně šel výš. Hrál jsem s Honzou Markem, Martinem Kameníkem, Honzou Šátralem - to jsou všichni vítězové Pardubic. Taky s Míšou Krajickovou, Ksenií Lykinovou, Romanem Jebavým, teď hraju i s Martinou Boreckou, Honzou Kunčíkem a Kubou Eisnerem, občas i s dalšími.“

Hlavně jste ale kouč Kristýny Plíškové. Hrál jste nicméně s oběma děvčaty - proč už jen s jednou?

„Po Prague Open, po nějakých osmi měsících spolupráce, přišla menší týmová krize. S Karolínou jsme si to nevyříkali, s Kristýnou ano. Zpětně jsem rád, že se můžu Kristýně věnovat víc. Našli jsme k sobě cestu a udělali hodně práce. Pro oba byla určitě odměna, že se kvalifikovala ve Wimbledonu.“

Máte nějaké trenérské krédo?

„Že je tenis spravedlivější. Co mu člověk dá, to dostane. Můžu to vztáhnout i na sebe. Trpělivost a práce se vyplácí. A jestli mám vzor? Snažím se mít oči otevřené a brát si to nejlepší, co vidím.“

Zdá se vám někdy o tom, že trénujete třeba...

„...nezdá. Já se na to takhle nedívám. Snažím se dělat svou práci dobře, ať je se mnou na dvorci profesionál, talentovaný junior nebo rekreační hráč. Prostě chci, aby byl spokojen a aby to, co děláme, mělo nějaký smysl.“

Neříkejte, že není něco, co vás na trenéřině štve?

„Občas mi vadí přístup některých hráčů, někdy i nevděk. Ale s tím je třeba počítat.“

V čem je tahle práce nejnáročnější?

„Pro mě v tom, že pokroky a výsledky často nejsou adekvátní vydané energii a snaze hráče i mě samotného. Je to běh na dlouhou trať, tenis se nedá naučit rychle a snadno. A někdy mi vadí cestování. Mám rodinu, dvě děti, nebyl jsem zvyklý tolik jezdit. Od chvíle, co jsem začal trénovat holky Plíškovy, se to změnilo. Jezdím dost a partnerka to občas snáší trochu hůř. Ale to jen konstatuju, nestěžuju si.“

Kolik týdnů jste na turnajích?

„Podle smlouvy dvanáct týdnů za rok, ale to už jsem dávno překročil.“

Máte ještě ne roční dceru Sofinku a sedmiletého Matyáše - už hraje syn tenis?

„Hraje, ale mrzí mě, že na něj a vůbec na rodinu mám méně času než bych chtěl. To je taky trenéřina. Ale cestování a trávení času s hráči k ní patří. Znáám spoustu kolegů, těch, kteří jezdí leta po turnajích jako osobní koučové, jimž se rozpadla rodina. Něco za něco. Doufám, že já tohle ukočíruju.“

Ještě občas sám hrajete, aspoň za štvanické céčko?

„Nehraju, protože mě už pár let trápí rameno a při squashi jsem si dva roky po sobě »udělal« na měsíc záda. Ještě před třemi lety jsem hrál *jungseniory* v Bamberku, ale už to zkrátka nejde. A za céčko jsem loni odehrál jediný zápas. Naopak mi prospívá, že teď pravidelně cvičím. Díky tomu můžu zase hrát squash a nebát se tolik o záda. Teď mě ale ještě víc baví badminton. S kondičním trenérem Romanem Bartem, s Karolínou a Kristýnou občas svádíme bitvy v mixu.“

IN Karta

Karta se slevou
na jízdné

Vlakem neomezeně a bez jízdenek na služební cesty

Jakub, realitní makléř z Čeladné

„Jedu vlakem do Prahy na schůzku s kolegy z naší realitní kanceláře. Jezdím tak pravidelně, neboť sídlo firmy máme v Praze. Dávám přednost vlaku pro jeho komfort a po cestě si vždy pohodlně vyřídím e-maily i telefonáty. S In-kartou IN business můžu najet neomezený počet kilometrů a nemusím kupovat jízdenky – kdykoliv nastoupím a jedu. In-karta se slevou IN business je přenosná, takže ji mohou využít i další zaměstnanci v naší firmě. Kartu jsem si objednal na obchod@gr.cd.cz a pro další informace vždy volám na tel. 972 232 088.“

IN business
se slevou

100%

České dráhy, Váš osobní dopravce
www.cd.cz ☎ 840 112 113

Letní kempy na Štvanici nebyly jen o tenise, děti měly možnost vydovádět se i v bazénu. Tedy - pokud počasí dovolilo...

Niki, nebude hračka, aneb dětské kempy zpestřily léto

„Gól, gól... Vedeme 1:0,“ hlásí šestiletý špunt a s rukama nad hlavou se dělí o radost s ostatními. Je čtvrt na deset a na malém hřišti u odrazové stěny je v plném proudu ranní fotbal. Kluci i holčičky občas tvoří jeden velký chumel, ale zápal jim nechybí. „Jestli víme, s kým hrajeme? Víme,“ říkají přesvědčivě Zoran Šťastný a Pepa Truhlář a znovu se vrhají do lité bitvy. V půli července je na Štvanici v plném proudu druhý ze čtyř letních kempů pro děti.

Fotbálek po chvíli přeruší ostrý hvízd. „Nástup,“ dívá se na hodinky a velí vedoucí trenér Jan Pecha. Děti se svižně postaví do řady a postupně se hlásí. „Zde,“ zamňouká Filip Paroulek a tohle slůvko si následně vyzkouší ještě třikrát, než je trenér spokojen. Za tři minutky začíná »oficiální« program dne výběhem na špičku ostrova, rozcívkou a poklusem zpátky do areálu. Jedna skupina dětí ve věku od pěti do sedmi let pak začne všeobecnou pohybovou přípravou, druhá půjde hrát tenis. Po hodině se vymění a po společném obědě a pauze na odpočinek a zábavu si podobné dvě hodinky přípravy zopakují.

Ranní fotbal, při kterém se děti scházely

Výběh na špičku ostrova pod vedením trenérů

Oběd v klubové restauraci byl pokaždé perfektně připravený

Nejmladším dětem patřil vždy dopoledne kurt číslo 2, kde na ně dohlížely trenérky Vašíčková a Hudečková

Když se skupinka asi dvaceti mrňoušů pod vedením tria trenérů vrátí z ranního výběhu do areálu, na kurtu číslo 2 už je v plném proudu dovádění těch nejmenších. Na antuce leží atletický žebřík a za ním jsou rozestavené kužely, mezi kterými pobíhají čtyři a pětiletí špunti. „Skáče dovnitř a ven, dovnitř a ven,“ napovídá trenérka Andrea Vašíčková, zatímco její kolegyně Zuzana Hudečková povzbuzuje malou Nikolku při proplétání mezi kužely. „Niki, ty se nesnažíš, nebude žádná hračka,“ motivuje dcerku přihlížející maminka, ale dočká se jen lapidární odpovědi: „Napít...“ Tekutiny jsou vzápětí doplněny a malá Niki se vrací. „Pojd, hop hop,“ povzbuzuje ji trenérka u atletického žebříku.

„Občas je to těžké a chce to hodně trpělivosti, ale baví nás to,“ říká o chvíli později, když mají děti pauzu na malou svačinu, Andrea Vašíčková. S nejmenšími dětmi má spoustu zkušeností. „Důležité je, aby neměly prostor pro zlobení. Kromě přestávek na krátký odpočinek nebo na svačinu musejí být pořád zabavené,“ usmívá se. „Některé jsou samozřejmě šikovnější, otrkanější z kolektivu, ze školky, nebo protože mají sourozence, jiné se chvíli rozkoukávají. Ale jsou tady i tříletí špunti, kteří dopolední program perfektně zvládají.“

Aby nedošlo k mýlce - nejde o žádnou předčasnou specializaci, tenisovou školu v pravém smyslu slova, spíš o všeobecnou pohybovou přípravu těch nejmenších. „Do tenisu je vůbec nenutíme a s raketou si zatím spíš tenisáky kutálejí, vodí je mezi kužely nebo si míče házejí a posílají,“ vysvětluje trenérka.

Program skupinky těch nejmladších začíná v devět hodin rozvíčkou na dvorci a základním pohybovým cvičením na atletickém žebříku, následuje slalom mezi kužely, starty z různých poloh, pak přijde ke slovu házení tenisáků, to kvůli tréninku švihů (a kvůli kompenzaci házejí děti oběma rukama), a nakonec dovednostní cvičení s raketami mezi kužely. Tříčtvrtěhodinka, pauza, pak další půlhodinka. Až pak přijde ke slovu tenis, respektive pokus o pinkání přes minisít na jedné polovině dvorce. Jedna skupinka pinká, druhá si posílá a hází míče. Za chvíli se děti vymění. „Při tom všem získávají cit pro balón,

učí se pracovat s raketou. Už tady se pozná, kdo má talent, kdo je pohybově nadanější, kdo umí vyskočit, chytit a hodit míč. Je zkrátka vidět, že některým dětem se rodiče věnují,“ říká Andrea Vašíčková, když doprovází skupinku dětí na oběd do klubové restaurace. U perfektně prostřených stolů, na kterých nechybějí džbány s džusem, se obě skupinky potkávají. Ty mladší si po obědě rodiče odvezou, ti starší většinou zůstávají i odpoledne a - v případě pěkného počasí, jaké je dnes - i na dovádění u bazény a ve vodě.

„Dceru jsme přihlásili na všechny čtyři prázdninové kempy. Školička pokračuje zase až v září, takže je to ideální možnost tenisu i přes léto. Ale hlavně jí to baví, je mezi dětmi, proběhne se, je tady bazén,“ vypočítává Viktor Jung, tatínek devítileté Lucky, když si na terase klubové restaurace krátí čekání na dceru kávu.

„Tři čtvrtiny dětí jsou ze Štvanice, chodí k nám do tenisové školy. A některé z nich absolvují kemp i vícekrát,“ potvrzuje Jan Pecha. „Zájem je letos ještě větší než loni, i proto jsme v úplném závěru prázdnin přidali čtvrtý běh, i když jen tří denní. Pro děti, které pak pokračují ve školičce, to má ideální návaznost.“

Jsou čtyři odpoledne a program končí, rodiče si postupně vyzvedávají ratolesti. Letos se jich v kempech vystřídala plná stovka, víc než loni. Snad i to je důkaz, že děti tenis na Štvanici baví a rodiče je klubovým trenérům bez obav svěří.

Příjemně využitá přestávka: společná fotka s Luckou Hradeckou, která dětem ukázala i pohár za deblový triumf v Paříži a popovídala si s nimi

Vivus

Domy plné života

STAVÍME PRO VÁS

moderní nadstandardní byty v atraktivních lokalitách Prahy

NOVÉ BYTY

Pankrác

KOLAUDACE 12/2011

Luxusní obytné domy s jedinečnou dopravní obsluhností a velkorysou občanskou vybaveností přímo u stanice metra Pankrác.

NAVŠTIVTE
vzorový
byt

tel. 724 816 176 www.vivus.cz

Aréna Vysočany

Originální design a kvalitní provedení v prudce se rozvíjející oblasti Vysočan, vedle O2 Arény a obchodního centra Galerie Harfa.

Kamýk

Klidné bydlení blízko přírody, s dobrou dostupností a občanskou vybaveností, kterou ještě rozšíří supermarket Tesco budovaný jako součást projektu.

KANCELÁŘE

B3 Pankrác

Nové moderní kancelářské prostory standardu "A" k dlouhodobému pronájmu v atraktivní lokalitě pražského Pankráce, přímo na sjezdu z magistrály a hned vedle stanice metra Pankrác.

tel. 606 713 688 www.b3pankrac.cz

na ostrov Biševo s proslulou Modrou jeskyní.“

Kde se tahle záliba vzala?

„Už jako kluk jsem vodu miloval. S bratrem jsme hodně jezdili na kánoji, absolvovali jsme nespočet vodáckých výbojů. Na vysoké to bohužel skončilo a dodnes mě to mrzí. Pořád ale věřím, že se jednou na vodu vrátím, už kvůli dětem. U vody je mi zkrátka moc dobře, stejně jako na horách.“

Takže jste i vášnivý lyžař?

„Jsem. Když se narodily děti, měl jsem krátkou pauzu, ale loni už jsem sjezdoval velmi intenzivně, skoro každý týden jsem byl na horách. Na běžky jsem ale už někdy v osmnácti letech zanevřel, což mě postupem času mrzelo. Předloni jsem si konečně znovu pořídil vybavení a na Nový rok vyrazil na Jizerku. Jen se tak sklouznout a zjistit, jestli jsem to nezapomněl.“

A nezapomněl?

(směje se) „Jakmile jsem nasadil běžky, zjistil jsem, že mi to vůbec nejde, že mě všechno bolí, a když mě zhruba po dvou stech metrech předběhla asi šedesátiletá paní, pochopil jsem, že se sebou musím něco dělat a začít se hýbat. A začal jsem hrát tenis.“

Na Štvanici, protože na ni vidíte ze sídla firmy?

„Dá se to tak říct. Když jsem si na svoje pohybové neduhy postěžoval kamarádovi Ranko Pecičovi, řekl mi, ať určitě začnu a rovnou všechno domluvil.“

A jak se vám tenis zamlouvá?

„Proti většině ostatních mám jednu výhodu: nechci ničeho dosáhnout, chci se zkrátka jen hýbat a vyčistit si hlavu. Na což je tenis ideální, zvláště, když mě (trenér) Martin Zenkl nechá párkrát proběhnout sem a tam. Jsem zkrátka smířený s tím, že jsem vystudoval matematiku a některé míčové hry nejsou pro mě. Navíc jsem přeučený levák a ještě v –nácti letech jsem vnímal, že to bylo násilí. Dneska dělám všechno pravou, i golf hraju jako pravák, ale raketu držím levačkou. Tu správnou motoriku už jsem dávno otupil, ale geneticky je dáno, že je to vůdčí ruka. Martin Zenkl se pokaždé směje, že jsem jediný z jeho svěřenců, kdo není frustrovaný, že mu to nejde. Já zkrátka přicházím spokojený s tím, že mě čeká jedna z mála činností, při které přestávám myslet na práci.“

Hrají na Štvanici i zaměstnanci pojišťovny?

„Hrají. Myslím, že nabídnout jim tenis, navíc deset minut chůze od kanceláře

a v neprestížnějším českém klubu, je pro ně velmi příjemný benefit.“

Předsedou představenstva Allianz pojišťovny jste zhruba rok a půl – s čím jste přišel?

„Mám jasnou vizi, jaká by měla pojišťovna být. Dnes je každý pojištěn, protože musí a protože ví, že ho pojišťovna zbaví některých starostí. Moje představa je taková, že za pár let zbaví Allianz své klienty většiny starostí.“

Můžete být konkrétní?

„Allianz tu cestu už nastoupila, jsme první pojišťovna v Čechách, která už před deseti lety zavedla domácí asistenci. Pokud si klient zabouchne dveře, pošleme mu zámečnicka. Když mu praskne voda, tak instalatéra. Součástí povinného ručení i havarijního pojištění motorových vozidel u nás není zdaleka jen odtah porouchaného auta, ale také například přistavení náhradního vozu na místo poruchy. V takovém servisu vidím budoucnost pojištvnictví, a proto se mi líbí naše motto Od A do Z.“

Allianz má punc tradice i kvality, nicméně je stále považována za »dražší« pojišťovnu. Co na to řeknete?

„Allianz nikdy nebude chtít být nejlevnější a myslím, že je chyba, že hned několik pojištvoven u nás se o to snaží. Jsem pyšný, že nabízíme nadstandardní servis, a za to si samozřejmě musíme nechat zaplatit. Ano, jsme nepatrně dražší než ostatní, ale naši klienti mají krytí, které jinde nedostanou, naše plnění je prokazatelně nejvyšší na trhu. Například v povinném ručení nabízíme všechno to, co konkurence, a k tomu krytí řady dalších rizik. A hlavně – daří se nám pojištění prodávat. Řada klientů, kteří třeba odešli za levnější pojistkou, se vrací, protože pojistná událost znamenala problém. To je pro nás ta nejlepší reklama.“

Prý máte i zajímavou novinku – pojistky pro golfisty?

„Porozhlédli jsme se v Anglii, kde je v tomto směru tradice, a rozsahem už jsme dál. Kryjeme nejen »zodpovědnost« za míčky, které letěly špatným směrem a někoho zranily nebo rozbily čelní sklo auta, ale nabízíme mnohem víc. Když například člen klubu onemocní a nemůže v sezoně chodit hrát, uhradíme jeho členský příspěvek. Pokud se mu cestou na dovolenou ztratí hole, zaplatíme mu půjčení jiných přímo na místě. Nabídka je mnohem širší a pochopitelně nechybí ani krytí pohoštění na devatenácté jamce za případné hole in one.“

Jakub Strnad:

Na tenis přicházím spokojený

S JAKUBEM STRNADEM (35), předsedou představenstva Allianz pojišťovny, která je od letošní sezony jedním z prestižních partnerů I. ČLTK, jsme se sešli v jeho kanceláři, přesto na dohled štvanických kurtů. A protože jsem se krátce předtím dozvěděl o jeho nové vášni, začali jsme – na jachtě.

Tak nevím, jestli nezačít oslovením pane kapitáne...

(usmívá se) Loni mě první dovolená na jachtě nadchla, takže jsem si pobyt hned na konci léta zopakoval a udělal si i kapitánské zkoušky. Letos v létě jsem byl v Chorvatsku s dětmi. Znovu jsme měli základnu v Zadaru. Loni jsme si ještě tolik netroufali a zůstávali jenom v okolí, letos už jsme se odvážili až na ostrov Vis a podívali se také

1

Povinné ručení s největším počtem výhod v ceně

S vámi od A do Z

Allianz

Finále mělo pěknou diváckou kulisu

Tradiční V.I.P. turnaj na Štvanici byl plný es

Vítěz neměl hrát

Poslední srpnovou neděli si zřejmě I. ČLTK tam nahoře objednal. Po vedrech a následném ochlazení a lijáku přišel den jako vymalovaný a deblový V.I.P. turnaj pro partnery klubu a hosty měl nejen báječnou atmosféru, ale hrál se i v ideálním počasí.

Václav Klaus s vítězným párem Nestrašil - Zahradník

Ve čtyřech skupinách bojovalo od pozdního dopoledne sedmnáct párů a mezi hráči byla řada es nejen z politiky a byznysu, ale i tenisových. Zvýšit kvalitu pomáhali Jan Vacek nebo Vojtěch Flégl a už tradičně také Pavel Huťka. Turnaj měl i díky vrchnímu rozhodčímu panu Maulíkovi spád, ba takovou svižnost, že někteří hráči občas jen přešli z jednoho dvorce na druhý. „Na prostojce není čas, odpočívat a papat se bude později,“ glosoval to s úsměvem pan rozhodčí. Což ovšem neznamenal, že se nenašel prostor pro sklenku dobrého vína, pohodový »italský« oběd s mořskými plody a příjemné popovídání s přáteli a obchodními partnery. Restaurace fungovala na jedničku, a to i při odpoledním barbecue. „Servis byl opravdu vynikající a myslím, že naši hosté byli spokojeni,“ pochvaloval si po turnaji Vladislav Šavřda a dodal: „Jsem rád, že všichni přítomní naše pozvání přijali. Rádi se s nimi setkáváme a je to i forma poděkování za podporu klubu, které si velmi vážíme.“

Prezident Václav Klaus si po zranění achillovky a tříměsíční pauze na turnaj

netroufl, na Štvanici ale dorazil a (tréninkovou) hodinku na dvorci si dopřál. To už se losoval finálový pavouk osmi nejlepších dvojic z jednotlivých skupin. Nechyběli favorité Mirek Horák - Vojta Flégl a Karel Feix - František Stejskal, ale o titul si to nakonec rozdali jiní. Pavel Kolář se Soňou Špringlovou ve finále podlehli dvojici, kterou ve skupině udolali 6:3. Petr Nestrašil s Lubošem Zahradníkem jim v pravou chvíli porážku oplatili a vyhráli 6:1.

Stojí za zmínku, že vítězové ještě chvíli před začátkem turnaje nevěděli, že budou hrát spolu, Luboš Zahradník dokonce ani netušil, že bude turnaj hrát. „Z mailu pana Nestrašila nám totiž na pozvání přišla odpověď, že je až do 31. srpna na dovolené, tudíž jsme s ním nepočítali. Tedy do chvíle, než seděl ráno u snídaně na terase,“ vysvětloval s úsměvem Vladislav Šavřda, jenž začal ihned shánět parťáka. Sehnal. Luboš Zahradník s velkým nasazením diplomacie zrušil rodinný cylistický výlet, přijel, viděl a - zvítězil. 😊

Petr Kuchár a jeho čop

Vypilovaný servis Rudolfa Blažka

Pavel Kolář ve střehu

Pohoda na terase klubové restaurace

Forhendy, aneb který je lepší? Ten Miroslava Sklenáře...

...Radka Šmerdy

...anebo Dušana Palcra?

Anketa

V čem jste se za poslední rok zlepšili (anebo naopak zhoršili)?

Dušan Palcr, J&T: „Chodím na kurt o pět minut dřív, takže úspěšně snižuju tradiční zpoždění.“ (směje se)

Petr Kuchár, Prominecon: „Zlepšil jsem bekhend, který jsem vůbec nehrál, jen jsem to nějak strkal přes síť. Láďa Šavřda mě díky své trpělivosti naučil čop. Bohužel mám horší podání, což býval můj nejlepší úder. Po pádu na lyžích mě totiž pořád pobolívá rameno...“

Alfred Brunclík, Lavithis: „Já mám radost, že zase hraju bez ortézy na kolene. Měl jsem loni poměrně těžký úraz po havárii na motorce, týden jsem strávil na jipce a pohmožděné koleno mi spravil doktor Váchal.“

Pavel Kolář: „Hraju častěji než dřív, kdy jsem se dostal na kurt jednou za tři týdny, a díky tomu mám větší úderovou jistotu. Chodím hrát jednou i dvakrát týdně a je to vidět.“

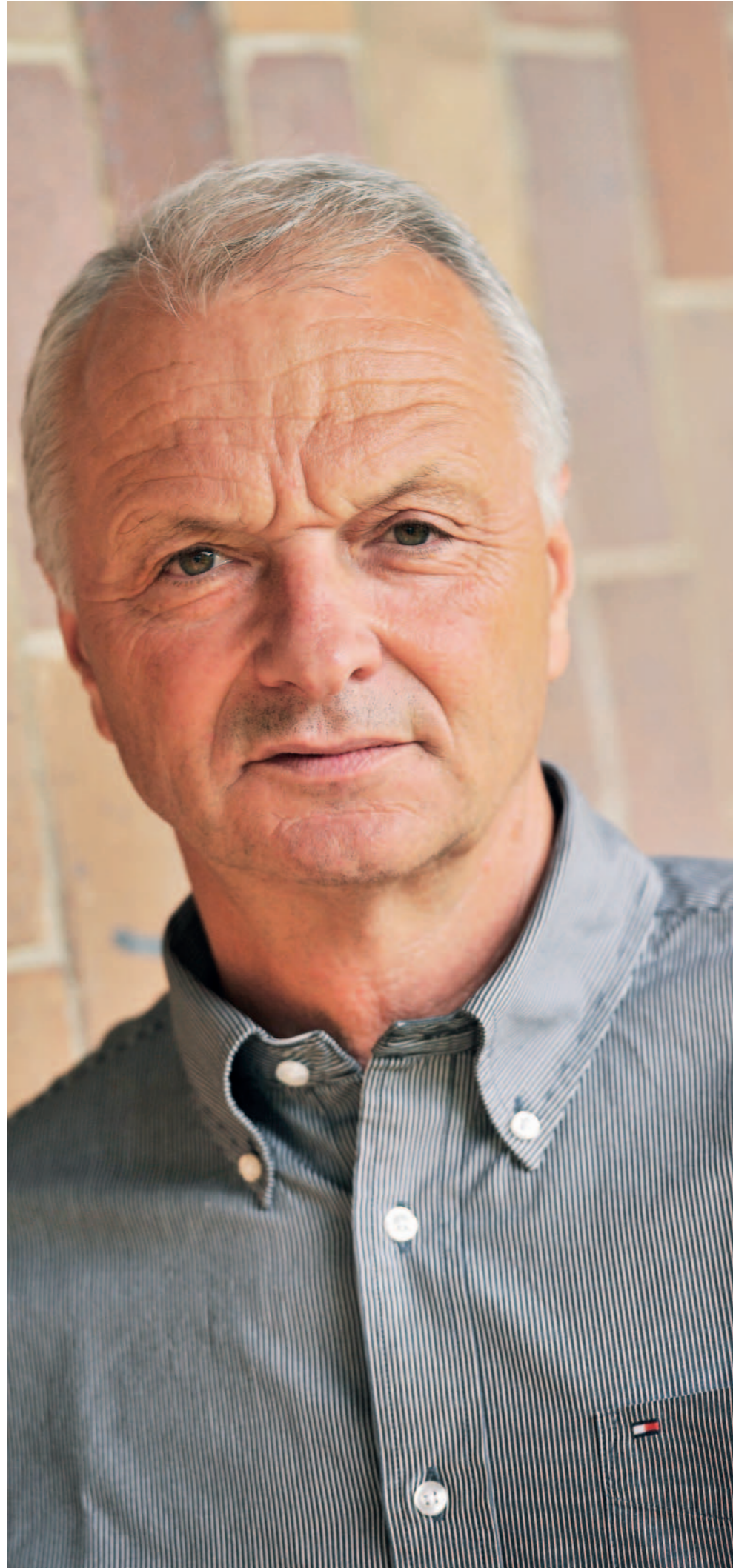
Karel Feix, Kapsch: „Vzhledem ke dvěma operacím menisku, loni v říjnu a letos v březnu, jsem moc prostoru ke zlepšení neměl. (usmívá se) Mám radost, že teď ke konci sezony už zase můžu hrát naplno.“

Miroslav Horák, Feron: „Chodím na kurt zásadně včas. Dřív, když jsem hrál od tří, tak jsem ve tři přijížděl, teď jsem ve tři na dvorci. A když hraju s bývalými profíky, chodím za pět minut tři. Na takového hráče jako já zkrátka nemůžou čekat.“ (usmívá se)

Rudolf Blažek, náměstek ministra obrany: „Zlepšil jsem podání, v zimě jsem hrál často a hodně servíroval. Jako důkaz může posloužit bod z podání, který jsem zahrál proti Vojtovi Fléglu.“ (usmívá se) Jenom mě nějak pobolívá ruka...“

Radek Šmerda, poradce ministra vnitra, exministr dopravy: „Nezlepšil jsem se v ničem a zhoršil ve všem. Taky co jiného, když od vysoké školy hraju minimálně a vyměnil jsem tenis za pohodu a pivečko... Ale cítím, že je čas začít zase hrát, respektive se hýbat.“

Miroslav Sklenář, zástupce ředitele Magistrátu hlavního města Prahy: „Zlepšil jsem bekhend, ale zhoršil pohyb. (s úsměvem) Zkrátka jsem přibral a na dvorci je to cítit.“

František Stejskal:

Vadí mi manýry nové doby

Po jedenadvaceti letech opustil prestižní funkci prezidenta nejstaršího českého klubu, i když slůvko prezident se z označení jeho nové role neztratilo. FRANTIŠEK STEJSKAL (64), jehož pojí se Štvanicí celoživotní pouto i rodová tradice (vždyť členy klubu byli i jeho tatínek a dědeček!), se stal po zvolení Václava Klause prezidentem I. ČLTK viceprezidentem klubu.

Stál jste v čele I. ČLTK jedenadvacet let, to je hodně dlouhá doba.

Jaké to byly roky?

„Určitě patří mezi nejdůležitější v historii klubu, svým způsobem výjimečné. I ve velkých a tradičních klubech se udály velké věci, velké změny. Když zůstanu v Praze, tak třeba v LTC, které bylo dřív velkým rivalem I. ČLTK, ale nová doba s jeho někdejší slávou zamávala. Nebo na Vyšehradě, v kdysi tradičním druholigovém klubu, na Spartě... Samozřejmě mluvím o tom, co souvisí se změnou společenského klimatu a s novými podmínkami. Nechci rozebírat už rozebrané, to, jak nesnadné bylo řešení majetkových záležitostí I. ČLTK. Zkrátka nebylo snadné udržet kontinuitu klubového života a závodního tenisu. Najednou jsme byli znovu samostatným subjektem, což přineslo svobodu, po které jsme toužili, ale také řadu starostí a nutnost po všech stránkách se o sebe postarat. Každopádně to ale byly roky krásné, protože všechny chvíle, které trávím na Štvanici, považuju za báječné, i když byly často náročné.“

Určitě to byla i oběť.

„To bezpochyby. Ale já to beru jako splátku za minulost, za krásné dětství a vůbec za všechny ty roky, které jsem měl možnost tady strávit.“

„Přichází klíčové období, kdy se rozhodne, jak bude Štvanice vypadat za pár let.“

Na jaké roky z období svého prezidentování vzpomínáte nejradši?

„Nechci to rozdělovat. Ty roky patří k sobě, neumím a ani nechci žádný vypíchnout.“

Některé chvíle byly poměrně bouřlivé...

„Takový je život, to k němu patří. Nelíbí se mi ale některé manýry nové doby, jakkoli je dnešní sport i velký byznys. Nelíbí se mi filozofie, že musím toho druhého zničit, zlikvidovat, protože je to soupeř. Asi jsem staromilec, ale odjakživa to cítím tak, že i soupeř je kamarád, se kterým jdu po zápase na pivo a že i pro mě je dobré, když budu mít silného konkurenta, protože jen tak se budu zlepšovat. Proto mě třeba mrzí, že sláva LTC, který byl v minulosti velkým rivalem Štvanice, pohasla.“

Určitě jste na některé věci, které se v posledních letech na Štvanici podařily, pyšný?

„Nevím, jestli pyšný je to správné slovo, ale mám radost, že jsme ty roky zvládli ekonomicky, že se neustále zlepšuje klubový a společenský život, že jsme se nestali komerčním areálem, ale máme širokou členskou základnu. Že se daří závodnímu tenisu, že máme úspěšné hráče - což dokazují i poslední dva grandslamové tituly Lucky Hradecké a Ivety Benešové, talentovanou mládež, dobré trenéry. A taky jsem rád, že Štvanice neztratila svého ducha, úžasná historie klubu je tady pořád cítit. I to dodává I. ČLTK prestiž, stejně jako aktivní členství ve sdružení Centenary Tennis Clubs - stoletých klubů, a úzká spolupráce s ILTC, tradičním sdružením bývalých úspěšných hráčů, které je v zahraničí velmi populární a prestižní.“

Je naopak něco, co jste ve funkci nestihl?

„Mrzí mě, že zatím nedošlo k rozšíření areálu za Negrelliho viadukt. Už v roce 1995 jsem nechal vypracovat studii, začali jsme jednat s magistrátem, ale je to běh na dlouhou trať... Každopádně si myslím, že přichází klíčové období, kdy se rozhodne, jak bude Štvanice vypadat za pár let. Proto jsem rád, že je novým prezidentem I. ČLTK

právě Václav Klaus, který by mohl klubu při dalším rozvoji velmi prospět. A tím, že řekl, že si přeje, abych zůstal ve funkci viceprezidenta, naznačil, že i filozofie klubu zůstává tatáž.“

Jak jste odchod z funkce prezidenta klubu přijal?

„Normálně. Skončilo další tříleté období a došlo k nové volbě, to je standardní věc. A zájem pana prezidenta vzít na sebe tuhle roli vidím jako krok vpřed, a nejen proto, co už jsem zmínil.“

Co podle vašeho názoru stojí před klubem jako největší výzva?

„Určitě dostavba areálu, což bude věc po všech stránkách, ale zejména finančně, velmi náročná. Pokud se to podaří, budu spokojen. Ostatní úkoly zůstávají stejné: úspěšní hráči a prestižní sportovně-společenský klub s příjemnou atmosférou pro závodní i amatérské hráče a vůbec všechny členy a fanoušky.“

Takže...

„...už se těším, až to všechno jednou bude realita a já sem budu chodit bez starostí na pivo s kamarády.“

Uměl byste nějak popsat svůj vztah k I. ČLTK, který má ve vaší rodině tak hluboké kořeny?

„Dědeček i tatínek byli ve výboru I. ČLTK - dědeček v tom čestném, kde byli většinou mecenáši klubu, tatínek v tom »standardním« pracovním. A já hraju na Štvanici od šesti let. Myslím, že nemusím nic víc dodávat, patřím sem už osmapadesát let a vždycky to pro mě byla nádherná oáza plná krásných lidí. Jsem rád, že jsem tady mohl vyrůstat a strávit svůj život.“

Vyprávěl jste někdy o posledním dění v klubu tatínkovi?

„O tom jediném asi ne. (usmívá se) Povídám si s ním často a většinou se mu za spoustu věcí omlouvám. Třeba za svoji někdejší zpučnost, nebo za to, jak jsem nebral jeho rady, které mi dával. Mrzí mě, že jsem mu to ani nestihl říct. Tátu měli na Štvanici rádi, i dobří hráči. Byl to velmi společenský člověk.“

Viceprezident klubu a jeho soustředění při bekhendu

Vítězové: Lorenzo Livi a Francesco Vitale (vzadu)

Klubový den podle italských not

Druhý letošní klubový den, věnovaný tradičně čtyřhrám, měl sice podzimní termín - 4. září, ale ryze letní kulisy. Bylo nádherné počasí, sluníčko, a tak bylo plno nejen na kurtech, ale i u bazénu. Připočítejte pohodovou náladu a skvělé jídlo - zkrátka kdo nepřišel, má čeho litovat. Deblových bitev se znovu zúčastnilo i několik rodinných párů. Vítězové mluví italsky, »titul« totíž získali Lorenzo Livi a Francesco Vitale.

Brilantní volej Lenky Levé

...vtípky Tomáše Bělohradského

...a úsměvy Ireny Deylové a Ivy Šimůnkové

Že by drobný nesoulad Vaška a Vlasty Bervidových?

Soňa a Luboš Zahradníkoví

Pozor, podává Honza Levý!

Takhle fandila dcera Lorenza Liviho

Barunka Fléglová s Vlastou Vopičkovou

Úsilí nestora Járy Bečky

Na terase vládla po celý den pohoda (a dobré jídlo)

Poznejte umění relaxace v Infnit

Zapomeňte na starosti všedního života, nechte se hýčkat kvalitní péčí a přijďte si odpočinout do wellness center Infnit v Praze nebo Brně, kde přední odborníci poskytují širokou škálu služeb v oblasti péče o tělo.

V Praze najdete čtyři wellness pobočky a jednu restauraci Sezio, v Brně mohou zákazníci navštívit dvě wellness centra a hotel Orion.

Praha
Relaxační centrum Holešovice
Jablonského 4 (hotel Absolutum), Praha 7
Finská veřejná sauna, solární studio s kolagenem, masáže, zážitkové balíčky

Wellness & fitness Vysočany
Malletova 1141 (hotel Step), Praha 9
Privátní sauna, privátní whirlpool, solární louka, masáže, fitness, zážitkové balíčky

Vodní a saunový svět Vysočany
Malletova 2350 (Sportcentrum Step), Praha 9
Plavecký, relaxační a kojenecký bazén, whirlpool, parní lázeň, tropická sauna, finská sauna, saunový dům s parním rázem, ochlazovny a bar

Wellness na zámku Krč
Před Nádražím 6 (hotel Chateau St. Havel), Praha 4
Privátní finské sauny, privátní whirlpools, relaxační, exotické a golfové masáže, zážitkové balíčky, wellness pobyty

Sezio restaurant
Malletova 2350 (Sportcentrum Step), Praha 9
Restaurace v provensálském stylu

Více informací najdete na www.infnit.cz.

INFINIT
umění relaxace

Martina Plocová teď vládne v kanceláři klubu

Martina Plocová-Semecká

První mistrák hrála s Kordou

Většina členů klubu jistě ví, že od října loňského roku je sekretářkou I. ČLTK MARTINA PLOCOVÁ. Jen málokdo ovšem tuší, že hrála výborně tenis (to ještě pod dívčím jménem Semecká), že v dětství patřila do konkurenčního LTC a že její příjmení úzce souvisí se slavným lyžařským rodem z Harrachova.

Fotka z archivu: vlevo Petr Korda, druhá zprava Martina

Vyrůstala na Letné, ale sotva vystudovala FTVS, vdala se a zaměřila za manželem Tomášem, bývalým sruženářem (a bratrem skokana Pavla), do lyžařské Mekky v Krkonoších. Seznámili se na soustředění ve Vysokých Tatrách, kde byla Martina jako šestnáctiletá členka TSM a Tomáš jako sruženář Dukly. Za šest let byla svatba a pak už na horách vychovávali dvě děti, dnes 22letou Nikolu a 17letého Tomáše. A taky začali úspěšně podnikat. Kdo byl v Harrachově, ví, že jméno Skiservis Ploc si přečte na každém kroku.

„Máme tam dva obchody se sportovním zbožím, taky lyžařskou školu. Byly zimy, kdy jsme

zaměstnávali i čtyřicet instruktorů,“ říká Martina, která se musela jako podnikatelka rychle naučit »plavat«. „Chystala jsem Tomášovi papíry, starala se o účetnictví, objednávky, obchody, lyžařskou školu...“ vypočítává. „Bylo to deset let bez víkendů, dvanáct hodin práce denně. Snad jenom na Štědrý den jsme končili dřív, ve tři odpoledne,“ usmívá se.

Než začala »lyžovat«, hrála Martina tenis na LTC a na VŠ Praha. „Na LTC jsem strávila dětství. Bydleli jsme na Letné a s rodiči jsem tam chodila každý den. Vybavuju si, že při prvním mistráku jsem jako žákyně na Republikánu Šárka (sama jsem překvapená, že ten klub pořád existuje) hrála mixa s Petrem Kordou,“ vzpomíná.

Pak už vedly kroky talentované dívky do Vysokých škol. V jejich barvách hrála několik let národní ligu a nakoukla i do nejvyšší soutěže. „To ale jen jedinkrát a ještě díky náhodě, když byla Yvona Brzáková nemocná. Vzpomínám si, jak jsem byla nervozní. Tenkrát jsem byla ještě dorostenka a se sběrači jsem nikdy předtím nehrála,“ říká.

Studium na FTVS, kam zaměřila po gymnáziu Nad Štolou, pak ale okleštilo časové možnosti a s národní ligou byl postupně konec. Ještě pár zápasů za Stavební fakultu, a – pak už svatba, děti a »angažmá« v Harrachově, se kterým postoupila až do krajské soutěže. „Soupli mě tenkrát na soupisku, když byly Nikole sotva tři měsíce,“ směje se Martina.

V Harrachově hrála tenis hlavně s manželem, děti mají prý jiné preference. „A pak už jsem nehrála vůbec. Když jsem si byla nedávno pinknout s (dcerou) Nikolou, začala se rozčilovat, že ji honím. Tak jsem jí vysvětlila, ať si zvyká, že už to nikdy nebude jako dřív,“ usmívá se.

Od loňska bydlí Martina znovu v Praze (a znovu na Letné), obě děti tady studují. „Nějakou dobu jsem pendlovala mezi Prahou a Harrachovem, to ještě v době, kdy jsem chodila pomáhat na Štvanici do recepce. Ale pak už to šlo jen těžko sladit. Takže jsem zase Pražka. Začala jsem dělat zástupkyni vedoucího v Gigasportu na Černém mostě, měla jsem radost, že jsem prošla tříkolovým konkursem, ale když se ozval Vláďa Šavrdra s nabídkou na místo sekretářky klubu, tak jsem neváhala. Když pomínu výhodnější pracovní dobu, zase můžu být u tenisu.“

Levné letenky nejen do Evropy

Paříž / Nice / Nantes / Řím / Neapol / Barcelona / Valencie / Ibiza
Malaga/Tenerife / Las Palmas / Cagliari / Palma de Malorca / Menorca / Olbie
Katánie / Split / Soluň / Korfu / Zakynthos / Chania / Heraklion / Larnaka
Rhodos / Kos / Burgas / Antálie / Dubaj

www.smartwings.com

smartwings

Displeje na každém kroku

Snadná správa obsahu.

friendlyway nabízí kvalitní produkty v oblasti informačních terminálů-kiosků a software pro efektivní správu plazmových, LCD a LED obrazovek.

Mezi nejzajímavější aplikace patří elektronický katalog, virtuální recepční, navigační a transakční kiosky umožňující prodej vstupenek, tisk i platby.

friendlyway
informační terminály • kiosky

Kontakt:

friendlyway s.r.o.

Tel: +420 241 740 104

E-mail: info@friendlyway.cz, www.friendlyway.cz

Petr Šavrdra, Lucie Bíbrová a Marína Hrubá (vlevo) vs. Váca Team

Ve vlastním klubu chutná i *beach* líp

Aha, takhle jsme to měli hrát..., aneb Honza Vacek, Roman Bart a Petr Šavrdra v roli diváků

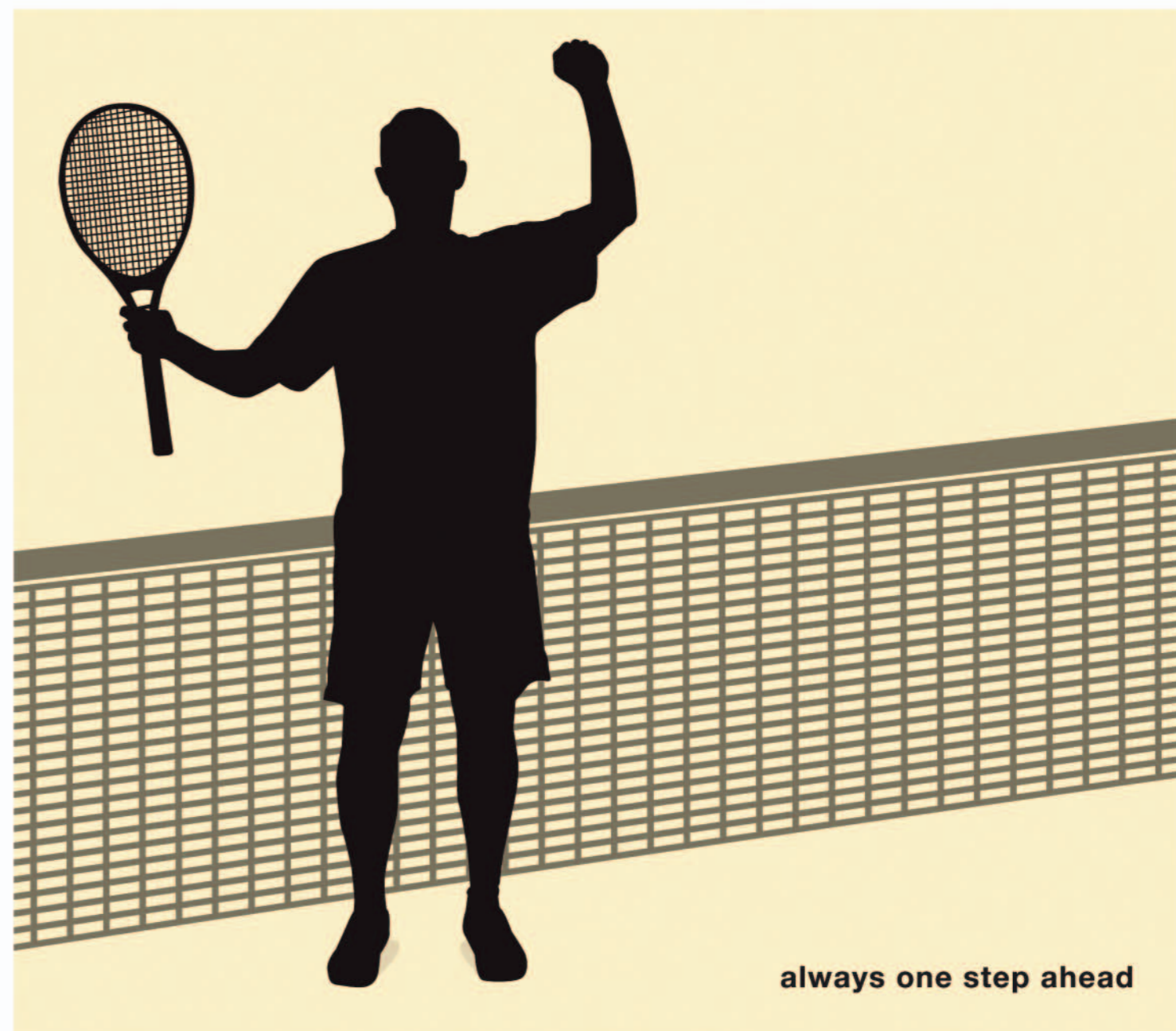
Je polovina května a Štvanicí duní smeče Prague Open, prestižního turnaje světové série Swatch FIVB World Tour. Nedělní finále vidělo pět tisíc diváků a český pár Beneš - Kubala vybojoval po skvělých výkonech sedmou příčku. S podobnou vervou se ale rvali o body i amatéři. Váca Team, Šavle, Tenisti, Manažeři, Sportovci nebo Členové. I když to byl maličko jiný příběh, příběh vlahého čtvrtečního večera...

Procházím do recepcce a v chodbě k šatnám postávají borci, kteří zrovna jako esa světového beachvolejbalu nevypadají. „Alespoň se tak tváříme,“ směje se Jan Pecha, jenž organizuje tradiční večerní turnaj pro členy klubu a sponzory.

Za chvíli ozáří kurty umělé osvětlení a devět tříčlenných týmů, které tvoří převážně členové klubu a zástupci sponzorů nebo hosté, vtrhnou na »světový« písek. Příjem podání a smeče sice až tak světové nejsou, ale snaha nechybí.

České mýto: cesta úspěchu

Už více než čtyři a půl roku vybírá Kapsch pro stát jako provozovatel mýtné od těžkých kamionů s hmotností nad 3,5 tuny. Na dálnicích a rychlostních silnicích o délce přes 1300 kilometrů se díky tomu dosud vybralo již 29 miliard korun, a to s mimořádnou účinností překračující 99,5 procent. Prostředky z mýtného tak vydatně pomáhají stavět a opravovat tuzemskou silniční infrastrukturu. Samotný mýtný systém, který dodala a provozuje společnost Kapsch, se z vybraného mýta zaplatil už za sedm měsíců fungování. Česká republika si pořídila inteligentní, efektivní a provozně nenáročný stroj na peníze, který si sem ročně jezdí prohlížet a obdivovat desítky zahraničních delegací.

always one step ahead

Těžko na cvičišti tentokrát tak docela neplatilo, v písku to bylo složitější, ví už Petra Pouvová, Dan Vaněk, Markéta Nejedlá i Marína Hrubá (zleva)

„Už ani nevím, jak jsme se jmenovali, ale skončili jsme druzí,“ vzpomíná později s úsměvem Jan Vacek, když z něj tahám turnajové útržky. „Všechno jsme vyhráli, kromě finále. Porazili nás dvě dámy a jeden chlapík, hráli milimetrově přesně. Možná, kdyby byl Möge lepší...“ směje se Honza a jeho přátelský osten míří na kolegu z týmu Romana Barta; třetí členkou Váca Teamu byla Alice Riklová. „Ten turnaj byl fajn. Ve vlastním klubu chutná beach vždycky líp než kdekoli jinde, aspoň mně,“ říká Honza Vacek.

Horší vzpomínky má Petr Šavřda, ten bojoval pod vysokou sítí s přítelkyní a Marínou Hrubou. „O výsledku se mi vážně nechce mluvit. Byli jsme tragický,“ zhodnotil výkon lapidárně a s úsměvem dodal: „Navíc jsem druhý den dostal chřipku. Písek byl večer hrozně studený, a jak jsme pořád postávali...“ A tak jen decentně dodejme, že v boji o předposlední příčku udolali trio Petra Pouvová, Pavel Janda, Dan Vaněk. 😊

V týmu s názvem Manažeři, celkově pátém v pořadí, si zahráli Honza

Pecha, Tomáš Ježek a Jana Deylová. „Doufám, že Tomáš už trénuje, jinak se příští rok do sestavy nevejde,“ směje se Honza na otázku, kdo byl nejslabším článkem týmu a dodal: „Ale ne, bylo to spíš o pohodě a atmosféře, i když prohrávat nechce samozřejmě nikdo.“

Turnaj nakonec vyhráli hosté, tým Rauch, kazety s klubovým vínem za druhé místo získalo trio Riklová, Vacek, Bart, na bronzové příčce skončil dvoučlenný (!) tým Butovice. Jako příjemná vzpomínka na květnový večer nechť poslouží několik fotografií...

Občas to možná dřelo, ale snaha nechyběla, aneb Tomáš Ježek v akci, vzadu přihlíží se strachem v očích Honza Pecha

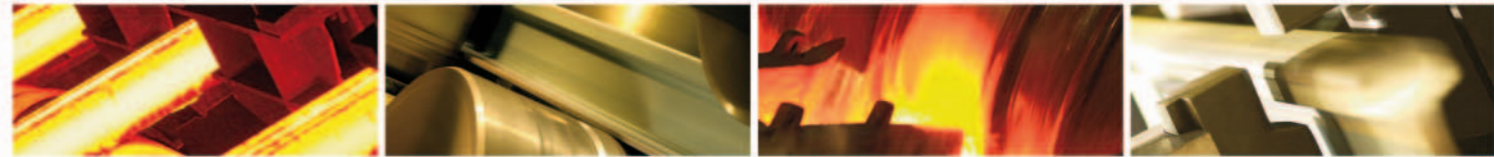

Tohle vypadá jako opravdový beach, i když smečář se zdá být v poněkud zvláštní pozici

Kvalita prověřená časem

- ▶ KONTISLITKY :: BLOKY :: BRAMY :: SOCHORY :: KOLEJNICE
- :: DROBNÉ KOLEJIVO :: ŮHELNÍKY ROVNORAMENNÉ
- :: KRUHOVÁ, ČTVERCOVÁ A ŠESTIHRANNÁ OCEL
- :: TYČE TAŽENÉ A LOUPANÉ :: PLOCHÁ A ŠIROKÁ OCEL
- :: VÁLCOVANÝ DRÁT :: BETONÁŘSKÁ OCEL

TŘINECKÉ ŽELEZÁŘNY

MORAVIA STEEL

TŘINECKÉ ŽELEZÁŘNY, a.s., Třinec-Staré Město, Průmyslová 1000,
739 70 Třinec, tel.: +420-558-531 111, fax: +420-558-331 831, www.trz.cz
MORAVIA STEEL a.s., Třinec-Staré Město, Průmyslová 1000, 739 70 Třinec,
tel.: +420-558-537 301, +420-558-535 865, fax: +420-558-324 355,
www.moravia-steel.cz

Dětský tenis kdysi a dnes, aneb Štvanice v roce 1931 a nyní

Jára Bečka
vzpomíná na trable
s dětskými raketami

Můj obdiv k tenisu a hlavně k vůni tenisáků, které tehdy bývaly balené jednotlivě do hedvábného papíru a poté do krabic po šesti, odnesl ve věku raného dětství o pět let starší Jarda Drobny. Za mírný obulus mne pokaždé, když tatínek hrál, dostal na starost. Házel si se mnou a kopal tenisákem, dokud mě otec nevyzvedl.

Už tehdy mě rodiče přivázeli na tenis ze Smíchova autem, tak jako to dnes dělá většina členů klubu, kteří berou na Štvanici své ratolesti. Klub ale dětem (a rodičům) nenabízeli ani zlomek toho, co dnes. Možná i proto tady bývalo dětí málo. Na Štvanici nebylo pískoviště ani houpačka, natož bazén, restaurace s terasou nebo tenisová školička pro mrňousy. Bylo to ještě horší, vždyť tehdy nebyly ani dětské rakety a lehké míče a vůbec nikoho ani nenapadlo, že by s tak náročným sportem mohly začít už děti obecnou školou povinné.

Jak popisují mistři Koželuhové, kluci na Letné se už o dvacet let dříve snažili trénovat s vlastnoručně vyrobenými páčkami. Průprava to musela být vynikající, protože všech šest bratrů i jejich sestra se později stali vynikajícími hráči a trenéry; Karel byl profesionálním mistrem světa, Jan mnohonásobným

daviscupovým reprezentantem, Antonín, František, Josef a Alois byli účastníky profiturnajů a trenéry řady slavných klubů, zvláště v cizině.

Návod k využití páčkového tenisu pro výchovu budoucích mistrů při nedostatku raket a míčů sepsali Tonda Bolardt a Pepa Brabenec v padesátých letech minulého století. Kupodivu to byla i první vědecká práce Richarda Schönborna, když se stal státním trenérem v Německu v roce 1969 a tuto knížku pod názvem Kindertennis přeložil do němčiny.

Tehdy jsem přemýšlel, jak pomoci šestiletému synovi v zápalu hrát o zeď. Uřízl jsem tedy polovinu držadla té nejmenší dostupné juniorské rakety a - on s touhle »miniraketkou« za rok vyhrál legendární mnichovský turnaj Sport Scheck, tehdy jediný turnaj pro

děti v kategoriích do osmi, deseti, dvanácti a čtrnácti let v celé Evropě.

Co chci řádky nahoře říct? Váženi a milí rodičové nadějných dětiček, važe si toho, jak doba pokročila a jaké jsou v našem klubu možnosti, co všechno se tady pro děti dělá. Přesto si pořád myslím, že tou nejdůležitější věcí je u malých sportovců výchova k čestnosti, slušnosti a k vědomí, že mistrem může být na všech úrovních vždycky jen jeden. Tenis je k tomu ideálním sportem.

Naprosto nesouhlasím s deviací McEnroea a Connorse, kteří říkají, že soupeře nenáviděli a že to byl ten správný náboj pro diváky. Naopak si vážím noblesy Federera, rytířskosti Nadala, umu a chování většiny dnešních profesionálů, kteří dovedli tenis téměř k dokonalosti a jsou vzorem pro mládež.

Doba se dávno změnila, výběr dětských raket je ohromný. A možností zábavy pro mrňousy je na Štvanici také přehršel...

Polyfunkční dům v Uhřetěvsi

Kabelový tunel Zlín - Jih

Obytný soubor Gutovka

PROMINECON

- Realizujeme podzemní, inženýrské, dopravní a vodohospodářské stavby.
- Jsme generálním dodavatelem v oblasti bytové a občanské výstavby, realizujeme developerské projekty.
- Zajišťujeme komplexní činnost realitní kanceláře, správy movitého a nemovitého majetku.

REALIZACE STAVEB DEVELOPMENT FACILITY MANAGEMENT

PROMINECON GROUP a.s.

Revoluční 25/767, 110 00 Praha 1, tel.: +420 221 864 101
fax: +420 224 826 266, e-mail: prominecon@prominecon.cz
www.prominecon.cz

Člen skupiny NATLAND GROUP